18 AĞUSTOS PERŞEMBE
SAYI: 2016/34 No: 468
4 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4,50 TL.
ISSN 1307-7619

UYKUSUZ

Üçüncü köprünün geçiş ücreti
3 dolar olarak belirlendi.

Vatandaşa Sorduk: Mizah

Gömüklüv MONTÖRLER (32):

Mizah bir yolculuktur..."Naif duygular durağı"ndan başlayan bu yolculuk, "Acı gerçekler durağı"nda biter.. Mesela kaba bi örnek için, bak.. Ben çocukken, ananemin evinin bahçesine inekler girdi bi gün... Ananemin gözü gibi baktığı borazan çiçeklerini, hanımelilerini filan ne varsa yiyolar.. Ananem "oğlum git şu inekleri taşla kovala" dedi.. Çıktım.. Yol kenarından avucuma ceviz yarısı büyüklüğündeki mıcırlardan doldurdum... Başladım ineklere savurmaya.. Taşlar ineklerin vücudundan sekiyor ama inekler hiç oralı olmuyordu.. Derken bi el beni "ÇEKİL!" diye kenara itti.. Kucağındaki tuğlalarla ananemdi bu.. Savurduğu tuğlalar ineklerin sırtında ikiye bölünüp düşerken, işlevlerini de yerine getiriyor ve inekler gidiyordu...

Bir başka örnek ise; yine çok ufağım, bahçede oynuyorum.. Etrafıma kuşlar kondu bi sürü.. Tereddütle uzandım, a?, kaçmıyolar.. Sevmeye başladım kuşları.. Sonra bu mutluluk rüzgarına ananemi de katmaya karar verip eve koştum.. "Anane! Anane! Bi sürü kuşlar geldi.. Kaçmıyolar! Sevebiliyosun" dedim... Ananem "Ammaaan" dedi ve koşarak fırladı evden.. Ben de peşinden.. Ananemle beraber kuş sevmeye gidiyoruz.. Bahçeye daldık... Kuşlar ordalar.. Ananem eğildi bi kuş aldı, kafasını koparıp bıraktı.. Sonra diğeri ve diğeri ve diğeri...... Evet, bu mevsim bıldırcın mevsimiydi... Çoook uzaklardan, denizleri aşarak gelen bu yorgun kuşlar, buldukları ilk kara parçasına dinlenmek için kendilerini atıyor ve yarım saat filan soluklanıyorlardı.. Etleri lezzetliydi ve eskiler bunu bilirdi... O akşam ilk defa bıldırcın yedim.. İki tane...

Ananem adeta Son Naiflik Bükücü olarak insanoğlunun bugünlere nasıl geldiğini bana ısrarla gösterdi... Kendisi mizahçı değildi; mizahtı..

Mizah, naifliği büker... Tokat içinde bırakır... Tuğla atar kafasına, sonra o kafayı koparır... Mizah, "insan" tabiatından koptukça, medenileştikçe varolur... Sen medenileştikçe, o taa ilk çağların karanlık köşelerinden "akıllı ol" diye bağırır..

Neyse.... Canım Rabia'm bugün 92 yaşında rahmetli oldu... Artık tuğlalar sahipsiz, inekler başıboş ve Bıldırcınlar bu sefer cenaze için geliyorlar...

İş kazalarında Avrupa'da birinci, Dünya'da üçüncü sırada yer alan Türkiye'de günde 172 iş kazası gerçekleşiyor.

TRT'nin olimpiyat yayınları çıldırttı...

Sağlık Bakanı Recep Akdağ, Fethullah Gülen'in iadesiyle ilgili olumlu işaretler olduğunu söyledi.

Başbakan Binali Yıldırım gizemli konuştu: "Suriye'de 6 ay içinde bir sürpriz olabilir."

Orman ve Su İşleri Bakanı Veysel Eroğlu liyakat kriterini açıkladı: "Bundan sonra çocuğu 5'ten aşağı olanı genel müdür yapmayacağım."

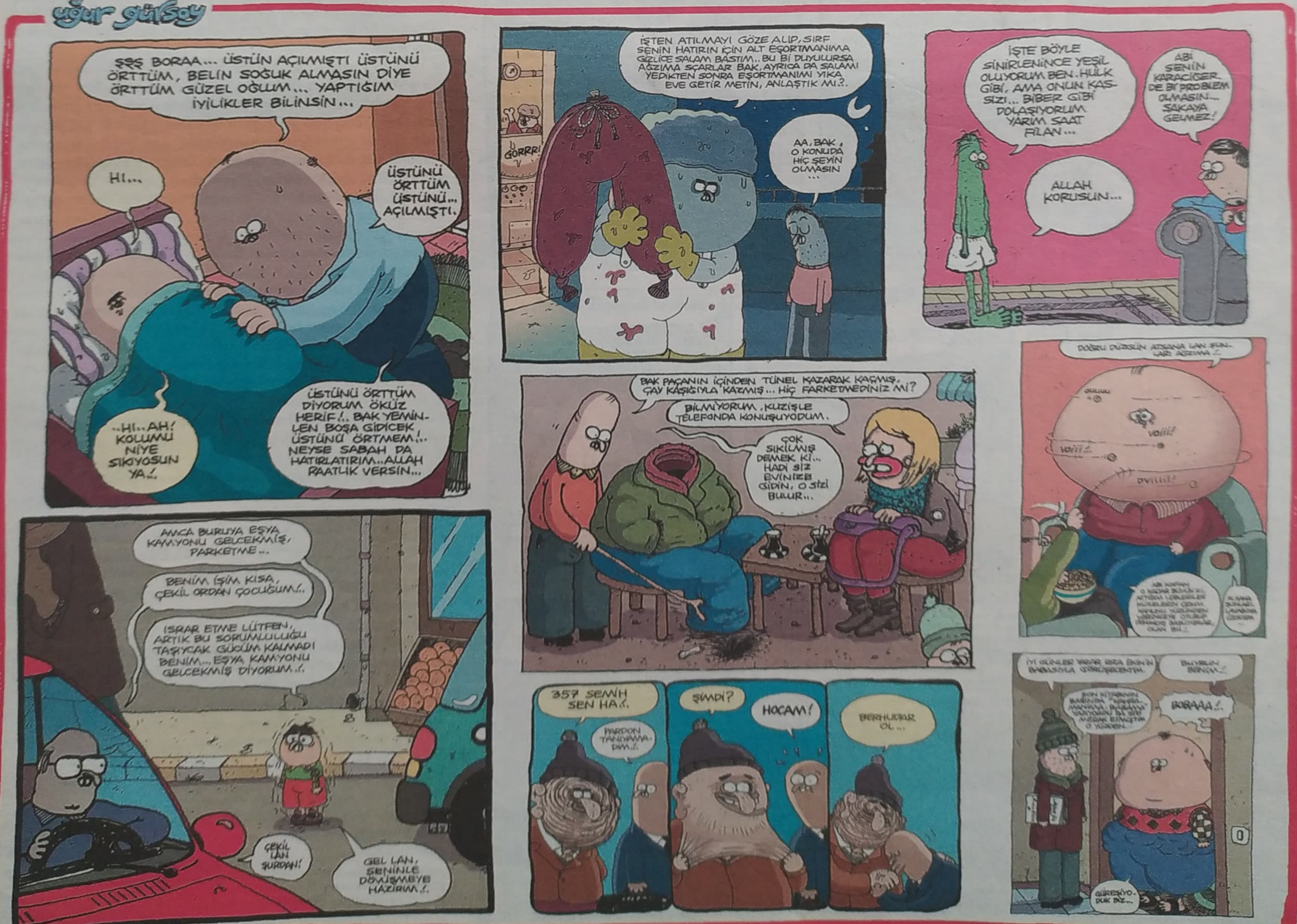
N.Ş.A
NORMAL ŞARTLAR ALTINDA
Barış UYGUR

"Gelin itiraf edelimcilik," evvelden varolsa da adını Ertuğrul Özkök'tan alan mide bulandırıcı bir savunma mekanizmasıdır. **Normal şartlar altında** itiraf ancak ve ancak insanın kendi günahlarıyla, suçlarıyla kendi başına yüzleşmesi hâlinde faziletli bir eylemdir. Hele ki büyük suçları ve günahları, farkına varmadan, gerçekten kandırılarak işleyenler **normal şartlar altında** duydukları pişmanlığın büyüklüğünden sağa sola çamur atmaya fırsat bulamazlar. Ama başta necip basınımızın burçlarına çöreklenenler, siyasetin musluk başlarından ayrılmak istemeyenler olmak üzere **Yeni Türkiye'de** itirafçılık da şekil değiştirmiş, tüm televizyon kanalları birer birer itiraf.com'a dönmüş ve itirafçıyım diye ortaya çıkıp, kendisinden başka herkesi suçlayan arsızlar ve "Evet yaptım ama hangimiz yapmadı ki?" diye işlediği suçu, günahı normalleştirmeye kalkan utanmazlar dört bir yanımızı sarmıştır. Zaten en çok da o suçları, günahları bile bile, isteyerek, sonuçlarını da bal gibi bilerek işleyenler "*Yaptım ama hepimiz yaptık,*" derler.

Normal şartlar altında başka bir ülkeden, suçluların iadesi anlaşmasına dayanarak bir kişiyi sınırdışı ederek kendisine göndermesini isteyen bir ülke, söz konusu kişinin işlediği suç ve suçlara dair delilleri o ülkeye gönderir ve iadesini talep eder. Ve yine **normal şartlar altında** bir kişinin iadesini isteyen ülke gönderdiği delillerin hukuka uygun toplanması, gönderilen ülkede geçersiz sayılması için azami dikkatle hareket eder. Ama **Yeni Türkiye'nin** maşallah üç yıldır sabah akşam Amerika'dan istediği Fethullah Gülen'i "meğerse" şimdiye kadar hiç resmi olarak istememiş olduğunu, üstelik resmi olarak istemeye hazırlanırken de, bu talebine gerekçe teşkil edecek delillerin karşı taraf tarafından şüpheyle karşılanması için elinden geleni yaptığını görebilirsiniz. Ağzı yüzü sorguda patatese çevirilmiş, yoldan geçen alakasız avukatların bile odalarına girip dövdüğünü gururla anlattığı adamların ifadeleri, her şeyden önce sorguya alınan adamların kan revan içindeki görüntülerinin devletin resmi haber ajansı tarafından servis edilmesiyle, bizzat devletin resmi haber ajansı tarafından sakatlanmış, şüpheli hâle getirilmiştir. Görünen o ki meydanlarda, televizyonlarda konuşurken mangalda kül bırakmayanların en son istediği şey Fethullah Gülen'in gerçekten Türkiye'ye iade edilmesidir.

Hükümet, çıkardığı yasayla TDK, TÜBİTAK, TRT, Atatürk Orman Çiftliği gibi onlarca kurumu özelleştirme kapsamına aldı.

Orman ve Su İşleri Bakanı Veysel Eroğlu liyakat kriterini açıkladı: "Bundan sonra çocuğu 5'ten aşağı olanı genel müdür yapmayacağım."

N.Ş.A NORMAL ŞARTLAR ALTINDA

Barış Uygur

"Gelin itiraf edelimcilik," evvelden varolsa da adını Ertuğrul Özkök'tan alan mide bulandırıcı bir savunma mekanizmasıdır. **Normal şartlar altında** itiraf ancak ve ancak insanın kendi günahlarıyla, suçlarıyla kendi başına yüzleşmesi hâlinde faziletli bir eylemdir. Hele ki büyük suçları ve günahları, farkına varmadan, gerçekten kandırılarak işleyenler **normal şartlar altında** duydukları pişmanlığın büyüklüğünden sağa sola çamur atmaya fırsat bulamazlar. Ama başta necip basınımızın burçlarına çöreklenenler, siyasetin musluk başlarından ayrılmak istemeyenler olmak üzere **Yeni Türkiye'de** itirafçılık da şekil değiştirmiş, tüm televizyon kanalları birer birer itiraf.com'a dönmüş ve itirafçıyım diye ortaya çıkıp, kendisinden başka herkesi suçlayan arsızlar ve "Evet yaptım ama hangimiz yapmadı ki?" diye işlediği suçu, günahı normalleştirmeye kalkan utanmazlar dört bir yanımızı sarmıştır. Zaten en çok da o suçları, günahları bile bile, isteyerek, sonuçlarını da bal gibi bilerek işleyenler "*Yaptım ama hepimiz yaptık,*" derler.

Normal şartlar altında başka bir ülkeden, suçluların iadesi anlaşmasına dayanarak bir kişiyi sınırdışı ederek kendisine göndermesini isteyen bir ülke, söz konusu kişinin işlediği suç ve suçlara dair delilleri o ülkeye gönderir ve iadesini talep eder. Ve yine **normal şartlar altında** bir kişinin iadesini isteyen ülke gönderdiği delillerin hukuka uygun toplanması, gönderilen ülkede geçersiz sayılmaması için azami dikkatle hareket eder. Ama **Yeni Türkiye'nin** maşallah üç yıldır sabah akşam Amerika'dan istediği Fethullah Gülen'i "meğerse" şimdiye kadar hiç resmi olarak istememiş olduğunu, üstelik resmi olarak istemeye hazırlanırken de, bu talebine gerekçe teşkil edecek delillerin karşı taraf tarafından şüpheyle karşılanması için elinden geleni yaptığını görebilirsiniz. Ağzı yüzü sorguda patatese çevirilmiş, yoldan geçen alakasız avukatların bile odalarına girip dövdüğünü gururla anlattığı adamların ifadeleri, her şeyden önce sorguya alınan adamların kan revan içindeki görüntülerinin devletin resmi haber ajansı tarafından servis edilmesiyle, bizzat devletin resmi haber ajansı tarafından sakatlanmış, şüpheli hâle getirilmiştir. Görünen o ki meydanlarda, televizyonlarda konuşurken mangalda kül bırakmayanların en son istediği şey Fethullah Gülen'in gerçekten Türkiye'ye iade edilmesidir.

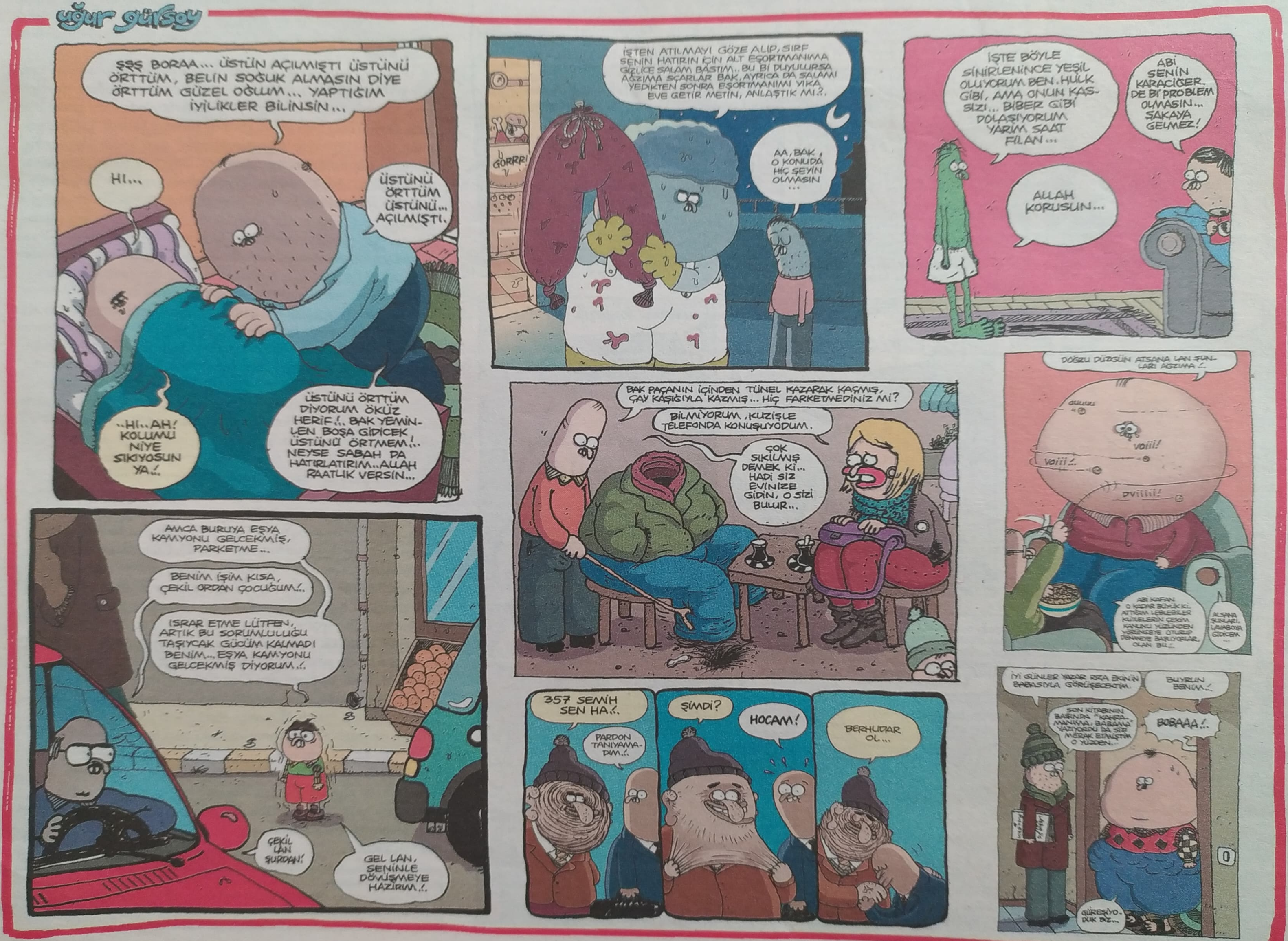
Hükümet, çıkardığı yasayla TDK, TÜBİTAK, TRT, Atatürk Orman Çiftliği gibi onlarca kurumu özelleştirme kapsamına aldı.

uğur gürsoy

dermesini isteyen bir ülke, söz

BEN ALPAY ERDEM

æ Merhaba.

æ Lise son sınıftayım. Okulcanak futbol turnuvası düzenlenmiş, sınıfçanak her hafta maçımız oluyor. Kim şampiyon oldu, maçlar ne oldu, hiç hatırlamıyorum. Fakat unutamadığım bir maç var. Final maçı. Serbest vuruş kazandı bizim takım. Kaleye belki otuz beş metre var. Dedim "ben kullanacağım." Hakem de müdür yardımcısı. Severdim kendisini, iyi bir insan gibiydi. Şimdi ne yapıyor acaba? Neyse. Müdür yardımcısı hakem, "yav sen o topu kaleye yetiştirebilicen mi" diye sordu. Tıfıldım çünkü. Ben bayağı bildiğiniz üniversitede boy attım. Ne diyordum, "yetiştirebilcen mi" diye sordu. Dedim "hocam, izleyin ve görün, yetiştirebiliyor muyum, yetiştiremiyor muyum, izleyin de görün." Otuz beş metreden doksana taktım topu. Olağanüstü güzel bir goldü. Kalecinin müdahalesi de yetersiz kaldı. Seyirciler yerlerinden fırladı. Alkış kıyamet eşliğinde sevindik. Sevinirken de, "hocam, girdi mi" dedim koskoca müdür yardımcısına. Bir şey demedi, güldü. Ama için için güldü. Bir şey yapacağı belliydi. Bir sinsilik sezdim kendisinde. Maçın son dakikalarına girildi. Skorda eşitlik var. Otuz metreden bir serbest vuruş daha kazandık. Golcü futbolcumuz Tuncay kullanmak istedi vuruşu. Sol ayaklıydı ve o noktadan onun kullanması daha doğruydu. Mükemmel bir gol attı Tuncay. Kalecinin uzanamayacağı boşluğu görmüştü. Ortalık yıkıldı, dev seviniyoruz. Maçı aldık çünkü artık. Derken müdür yardımcısı hakem golü iptal etti. Nedenini bir türlü anlayamadık. Bir şeyler söyledi ama bir türlü kani olmadık. Hakemin kararı değişmedi, sonra rakip takım bir de gol buldu, mağlup olduk. Hakem katliamı yaşadık resmen. Gerçi beni "hocam, girdi mi" dediğim anda oyundan da atabilirdi ama galiba ciğeri tam soğumazdı. Öyle bir şey yapmalıydı ki yıllar sonra bile tüm canlılığıyla hatırlamalı, her gün acı çekmeliydim. Hocam gerçekten büyükmüşsünüz. Her gün acı çekiyorum çünkü ben. Maçı benim yüzümden bizim takımdan alıp diğer takıma verdiniz. Allah da sizin bin bir türlü belanızı versin inşallah. Yok yok, vermesin, kıyamam yine. G.t. Ruh hastası oldum lan senin yüzünden. Sen de öyle demeseydin o zaman. "Topu kaleye yetiştirebilcen mi" demeseydin. Teknik diye bir şey var. Yirmi kiloluk kadın diş hekimleri ne azı dişler çekiyor şak diye. Bunları hiç düşünmedin mi. Ah be hocam, resmen yaktın beni, bizi. Kupa kaldıracaktık kupa. Allahsız.

æ Ulan arkadaş, o kadar darbeci değilim ki, bir hafta öncesine kadar her gün kamuflaj kısa pantolon giyindim de çıktım yollara. Herr-gün ama. Farkında değilim. Bir gün yine Beylerbeyi'nde maça gittim bisikletle. Doğu Yücel beni görür görmez gülmeye başladı. "Lan manyak mısın, linç mi ettirmek istiyorsun kendini" dedi. "Neden ki" dedim. Kamuflaj kısa pantolonumu işaret etti. O an fark ettim. Hani derler ya, "içinde en ufak bir darbecilik yok" diye, o işte. Ben de gülmeye başladım ama hafif de bir tırsı da geldi. Maç sonrası eve bir de "gece" dönerken hep tırstım. Zor attım kendimi eve. Kamuflaj kısa pantolonumu hızlı çıkardım üzerimden. O günden beri de giymedim. Ama çok istiyorum yeniden giymeyi. Bir de öyle acayip bir şey ki, bende o kamuflaj kısa pantolonun aynısının tıpkısından, sadece renkleri farklı, altı adet var. Hayatımda en severek giydiğim şeyler diyebilirim kendileri için. Hepsi aynı marka, hepsini aynı yerden almıştım zaten. Modelleri mükemmel, belime tam oturmaca. Allahım çok özlüyorum kamuflaj kısa pantolonlarımı. Umarım hava biraz değişir, ben de kamuflaj kısa pantolonlarımı yeniden giyebilirim. Gerçi hava değişene kadar havalar soğur, havalar değişir, yine giyemem. Bir dahaki yaza kadar giyemem. Çok üzülüyorum. Bunun hikayesini yazayım diyorum bir yandan da. Kamuflaj kısa pantolonuyla anadolu bisiklet turuna çıkmış bir bisikletçinin darbe girişimi sonrası başına gelenlerle ilgili bir şey yazayım diyorum, sonra da yazmayayım diyorum. Bu kadar yazdım bu bile yeter bence. Vurucu şaka buydu çünkü.

æ Ben çocukken Kuzen Larry ve Balki vardı. Hastasıydım. Süper şahane bir diziydi. Yanlış hatırlamıyorsam çarşamba akşamları yayımlanırdı. Bir çarşamba büyük kuzenim geldi eve. Ben ne kadar Kuzen Larry ve Balki hastasıysam o da 32. Gün hastası. Mehmet Ali Birand'lı. Büyük ya bir de benden, bayağı bildiğin adam yani, hop açtı 32. Gün'ü. Siyasi olaylara ilgi dev. Siya Siyabend. Ben de tabii çocuğum, hiçbir şey anlamıyorum siyasetten, gerçi şimdi de pek bir şey anlamıyorum ama olsun. Bazısında da olmuyor. Siyaset bende olmuyor. Bıyık gibi. Herkeste olmuyor. Neyse, ne diyordum, 32. Gün reklam girdi, hop açtım Kuzen Larry ve Balki'yi. Benim kuzen de tuvalete gitti. Döndü, "aç bakıyım benim programı" dedi. Bir anlık şuursuz cesaretiyle, "biraz önce açtım, bitti 32. Gün" dedim. İnandı. Güzelce Kuzen Larry ve Balki'yi izledim, zevkten çıldırdım. Kuzen Larry ve Balki bitti, benim kuzen TRT 1'i bir açtı, 32. Gün devam ediyor. Nasıl da uzun bir programmış ki, hala devam ediyor. Ben Kuzen Larry ve Balki bitene kadar 32. Gün de biter zannettiydim ya. Hayatımda işitmediğim şiddetli azarı adam kuzenimden işittim. Ne laflar ne laflar. Ama yani s.kerler, pişman da değilim.

æ Hoşça kal.

benalpayerdem@gmail.com • twitter.com/benalpayerdem

BEN

ALPAY ERDEM

æ Merhaba.

æ Lise son sınıftayım. Okulcanak futbol turnuvası düzenlenmiş, sınıfçanak her hafta maçımız oluyor. Kim şampiyon oldu, maçlar ne oldu, hiç hatırlamıyorum. Fakat unutamadığım bir maç var. Final maçı. Serbest vuruş kazandı bizim takım. Kaleye belki otuz beş metre var. Dedim "ben kullanacağım." Hakem de müdür yardımcısı. Severdim kendisini, iyi bir insan gibiydi. Şimdi ne yapıyor acaba? Neyse. Müdür yardımcısı hakem, "yav sen o topu kaleye yetiştirebilicen mi" diye sordu. Tıfıldım çünkü. Ben bayağı bildiğiniz üniversitede boy attım. Ne diyordum, "yetiştirebilcen mi" diye sordu. Dedim "hocam, izleyin ve görün, yetiştirebiliyor muyum, yetiştiremiyor muyum, izleyin de görün." Otuz beş metreden doksana taktım topu. Olağanüstü güzel bir goldü. Kalecinin müdahalesi de yetersiz kaldı. Seyirciler yerlerinden fırladı. Alkış kıyamet eşliğinde sevindik. Sevinirken de, "hocam, girdi mi" dedim koskoca müdür yardımcısına. Bir şey demedi, güldü. Ama için için güldü. Bir şey yapacağı belliydi. Bir sinsilik sezdim kendisinde. Maçın son dakikalarına girildi. Skorda eşitlik var. Otuz metreden bir serbest vuruş daha kazandık. Golcü futbolcumuz Tuncay kullanmak istedi vuruşu. Sol ayaklıydı ve o noktadan onun kullanması daha doğruydu. Mükemmel bir gol attı Tuncay. Kalecinin uzanamayacağı boşluğu görmüştü. Ortalık yıkıldı, dev seviniyoruz. Maçı aldık çünkü artık. Derken müdür yardımcısı hakem golü iptal etti. Nedenini bir türlü anlayamadık. Bir şeyler söyledi ama bir türlü kani olmadık. Hakemin kararı değişmedi, sonra rakip takım bir de gol buldu, mağlup olduk. Hakem katliamı yaşadık resmen. Gerçi beni "hocam, girdi mi" dediğim anda oyundan da atabilirdi ama galiba ciğeri tam soğumazdı. Öyle bir şey yapmalıydı ki yıllar sonra bile tüm canlılığıyla hatırlamalı, her gün acı çekmeliydim. Hocam gerçekten büyükmüşsünüz. Her gün acı çekiyorum çünkü ben. Maçı benim yüzümden bizim takımdan alıp diğer takıma verdiniz. Allah da sizin bin bir türlü belanızı versin inşallah. Yok yok, vermesin, kıyamam yine. G.t. Ruh hastası oldum lan senin yüzünden. Sen de öyle demeseydin o zaman. "Topu kaleye yetiştirebilcen mi" demeseydin. Teknik diye bir şey var. Yirmi kiloluk kadın diş hekimleri ne azı dişler çekiyor şak diye. Bunları hiç düşünmedin mi. Ah be hocam, resmen yaktın beni, bizi. Kupa kaldıracaktık kupa. Allahsız.

æ Ulan arkadaş, o kadar darbeci değilim ki, bir hafta öncesine kadar her gün kamuflaj kısa pantolon giyindim de çıktım yollara. Herr-gün ama. Farkında değilim. Bir gün yine Beylerbeyi'nde maça gittim bisikletle. Doğu Yücel beni görür görmez gülmeye başladı. "Lan manyak mısın, linç mi ettirmek istiyorsun kendini" dedi. "Neden ki" dedim. Kamuflaj kısa pantolonumu işaret etti. O an fark ettim. Hani derler ya, "içinde en ufak bir darbecilik yok" diye, o işte. Ben de gülmeye başladım ama hafif de bir tırsı da geldi. Maç sonrası eve bir de "gece" dönerken hep tırstım. Zor attım kendimi eve. Kamuflaj kısa pantolonumu hızlı çıkardım üzerimden. O günden beri de giymedim. Ama çok istiyorum yeniden giymeyi. Bir de öyle acayip bir şey ki, bende o kamuflaj kısa pantolonun aynısının tıpkısından, sadece renkleri farklı, altı adet var. Hayatımda en severek giydiğim şeyler diyebilirim kendileri için. Hepsi aynı marka, hepsini aynı yerden almıştım zaten. Modelleri mükemmel, belime tam oturmaca. Allahım çok özlüyorum

Öyle bir şey yapmalıydı ki yıllar sonra bile tüm canlılığıyla hatırlamalı, her gün acı çekmeliydim. Hocam gerçekten büyükmüşsünüz. Her gün acı çekiyorum çünkü ben. Maçı benim yüzümden bizim takımdan alıp diğer takıma verdiniz. Allah da sizin bin bir türlü belanızı versin inşallah. Yok yok, vermesin, kıyamam yine. G.t. Ruh hastası oldum lan senin yüzünden. Sen de öyle demeseydin o zaman. "Topu kaleye yetiştirebilcen mi" demeseydin. Teknik diye bir şey var. Yirmi kiloluk kadın diş hekimleri ne azı dişler çekiyor şak diye. Bunları hiç düşünmedin mi. Ah be hocam, resmen yaktın beni, bizi. Kupa kaldıracaktık kupa. Allahsız.

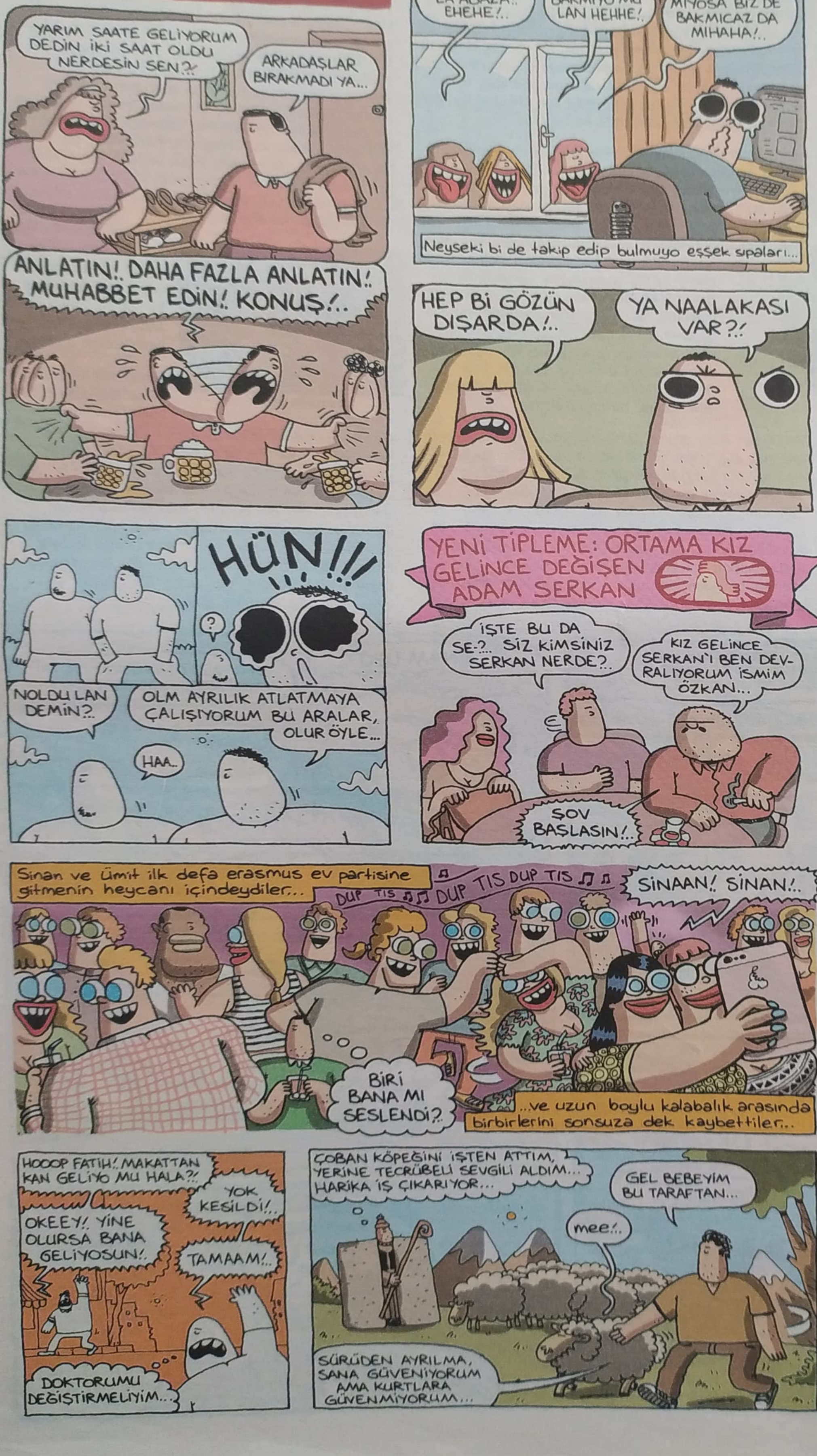
æ Ulan arkadaş, o kadar darbeci değilim ki, bir hafta öncesine kadar her gün kamuflaj kısa pantolon giyindim de çıktım yollara. Herr-gün ama. Farkında değilim. Bir gün yine Beylerbeyi'nde maça gittim bisikletle. Doğu Yücel beni görür görmez gülmeye başladı. "Lan manyak mısın, linç mi ettirmek istiyorsun kendini" dedi. "Neden ki" dedim. Kamuflaj kısa pantolonumu işaret etti. O an fark ettim. Hani derler ya, "içinde en ufak bir darbecilik yok" diye, o işte. Ben de gülmeye başladım ama hafif de bir tırsı da geldi. Maç sonrası eve bir de "gece" dönerken hep tırstım. Zor attım kendimi eve. Kamuflaj kısa pantolonumu hızlı çıkardım üzerimden. O günden beri de giymedim. Ama çok istiyorum yeniden giymeyi. Bir de öyle acayip bir şey ki, bende o kamuflaj kısa pantolonun aynısının tıpkısından, sadece renkleri farklı, altı adet var. Hayatımda en severek giydiğim şeyler diyebilirim kendileri için. Hepsi aynı marka, hepsini aynı yerden almıştım zaten. Modelleri mükemmel, belime tam oturmaca. Allahım çok özlüyorum kamuflaj kısa pantolonlarımı. Umarım hava biraz değişir, ben de kamuflaj kısa pantolonlarımı yeniden giyebilirim. Gerçi hava değişene kadar havalar soğur, havalar değişir, yine giyemem. Bir dahaki yaza kadar giyemem. Çok üzülüyorum. Bunun hikayesini yazayım diyorum bir yandan da. Kamuflaj kısa pantolonuyla anadolu bisiklet turuna çıkmış bir bisikletçinin darbe girişimi sonrası başına gelenlerle ilgili bir şey yazayım diyorum, sonra da yazmayayım diyorum. Bu kadar yazdım bu bile yeter bence. Vurucu şaka buydu çünkü.

æ Ben çocukken Kuzen Larry ve Balki vardı. Hastasıydım. Süper şahane bir diziydi. Yanlış hatırlamıyorsam çarşamba akşamları yayımlanırdı. Bir çarşamba büyük kuzenim geldi eve. Ben ne kadar Kuzen Larry ve Balki hastasıysam o da 32. Gün hastası. Mehmet Ali Birand'lı. Büyük ya bir de benden, bayağı bildiğin adam yani, hop açtı 32. Gün'ü. Siyasi olaylara ilgi dev. Siya Siyabend. Ben de tabii çocuğum, hiçbir şey anlamıyorum siyasetten, gerçi şimdi de pek bir şey anlamıyorum ama olsun. Bazısında da olmuyor. Siyaset bende olmuyor. Bıyık gibi. Herkeste olmuyor. Neyse, ne diyordum, 32. Gün reklam girdi, hop açtım Kuzen Larry ve Balki'yi. Benim kuzen de tuvalete gitti. Döndü, "aç bakıyim benim programı" dedi. Bir anlık şuursuz cesaretiyle, "biraz önce açtım, bitti 32. Gün" dedim. İnandı. Güzeelce Kuzen Larry ve Balki'yi izledim, zevkten çıldırdım. Kuzen Larry ve Balki bitti, benim kuzen TRT 1'i bir açtı, 32. Gün devam ediyor. Nasıl da uzun bir programmış ki, hala devam ediyor. Ben Kuzen Larry ve Balki bitene kadar 32. Gün de biter zannettiydim ya. Hayatımda işitmediğim şiddetli azarı adam kuzenimden işittim. Ne laflar ne laflar. Ama yani s.kerler, pişman da değilim.

æ Hoşça kal.

benalpayerdem@gmail.com • twitter.com/benalpayerdem

nisanhakan

Furkanözçoban

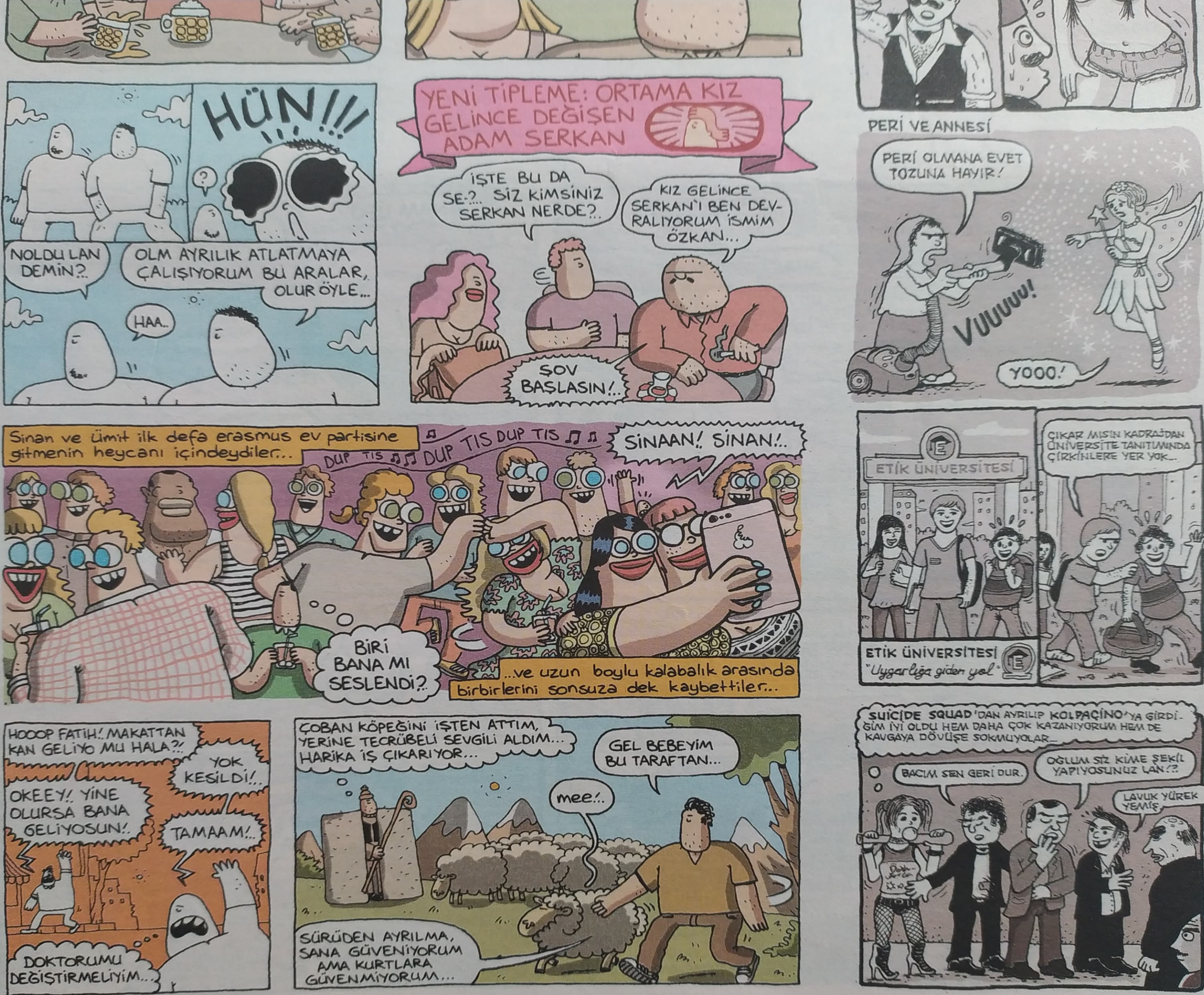
nisanhakan

Furkanözçoban

HÜN!!!
NOLDU LAN DEMİN?..
OLM AYRILIK ATLATMAYA ÇALIŞIYORUM BU ARALAR, OLUR ÖYLE...
HAA..
YENİ TİPLEME: ORTAMA KIZ GELİNCE DEĞİŞEN ADAM SERKAN
İŞTE BU DA SE-?.. SİZ KİMSİNİZ SERKAN NERDE?..
KIZ GELİNCE SERKAN'I BEN DEVRALIYORUM İSMİM ÖZKAN...
ŞOV BAŞLASIN!..
PERİ VE ANNESİ
PERİ OLMANA EVET TOZUNA HAYIR!
VUUUUU!
YOOO!
Sinan ve ümit ilk defa erasmus ev partisine gitmenin heycanı içindeydiler...
DUP TIS DUP TIS DUP TIS
SİNAAN! SİNAN!..
BİRİ BANA MI SESLENDİ?
...ve uzun boylu kalabalık arasında birbirlerini sonsuza dek kaybettiler...
ETİK ÜNİVERSİTESİ
ÇIKAR MISIN KADRAJDAN ÜNİVERSİTE TANITIMINDA ÇİRKİNLERE YER YOK...
ETİK ÜNİVERSİTESİ
"Uygarlığa giden yol"
HOOOP FATİH! MAKATTAN KAN GELİYO MU HALA?!
YOK KESİLDİ!..
OKEEY! YİNE OLURSA BANA GELİYOSUN!
TAMAAM!..
DOKTORUMU DEĞİŞTİRMELİYİM...
ÇOBAN KÖPEĞİNİ İŞTEN ATTIM, YERİNE TECRÜBELİ SEVGİLİ ALDIM... HARİKA İŞ ÇIKARIYOR...
GEL BEBEYİM BU TARAFTAN...
mee!..
SÜRÜDEN AYRILMA, SANA GÜVENİYORUM AMA KURTLARA GÜVENMİYORUM...
SUİCİDE SQUAD'DAN AYRILIP KOLPAÇİNO'YA GİRDİĞİM İYİ OLDU HEM DAHA ÇOK KAZANIYORUM HEM DE KAVGAYA DÖVÜŞE SOKMUYOLAR...
BACIM SEN GERİ DUR.
OĞLUM SİZ KİME ŞEKİL YAPIYOSUNUZ LAN!?
LAVUK YÜREK YEMİŞ

Sizlere bir hikaye anlatmak isterim. Bu, bir şahsın kendi vücudunun ona düşman olmasının, onunla güreşe tutuşmasının, kavga etmeye çalışmasının hikayesidir. Bu, birbirinden bağımsız gözüken rastgele olayların hayatlarımızı nasıl şekillendirdiğinin, kontrol dediğimiz yanılsamanın gözlerimizin önünde nasıl da kolayca çözülüp dağıldığının hikayesidir. Bu, çaresiz bir adamın, her şeyini kaybettiğini düşünen bir adamın elinde kalan çer çöpe sarılıp onlarla kendisine yeni bir hayat inşa etme çabasının hikayesidir... Ve her kaliteli hikaye gibi bu hikayemiz de tavuk dönerle başlıyor.

Geçmişimiz.

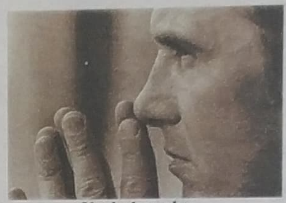
Geçmiş, devamlı evden çıkmadan elimize naylon poşetler, pazar çantaları tutuşturan, "zaten o tarafa gidiyorsun, bunları da götürüver" diye iş kitleyen bir akrabamıza, bir sevgilimize benziyor. Kimse evden eli boş çıkamıyor. Geçmişin rahatsız yükünü metrobüslerde, vapurlarda, halk otobüslerinde taşımak durumunda kalıyoruz. Terletiyor, kollarımızı yoruyor, dışarıdan bakıldığında bizi çirkinleştiriyor. O talihsiz günde benim yanımda taşıdığım naylon poşet, bir önceki gün kendime ve arkadaşlarıma zorla yedirdiğim tavuk dönerdi.

Bir gün öncesine dönelim. İki dostumla iş sebebiyle Kadıköy'de bulunuyoruz. Hava otuzyedi derece, nem oranı yüzde seksenbeş, herkes aç. "Ne yiyelim?" diyorum, kimse tam olarak bir şey düşünemiyor. Kimse tam olarak ne istediğinden emin değil. Çünkü çok sıcak, çünkü çok nemli. Çoğu zihinsel aktivite koşullar iyileşene kadar ertelenmiş durumda. Daha önce tavuk dönerinden yediğim ve memnun kaldığım bir büfenin önünden geçiyoruz. İtiraz edeceklerinden emin bir şekilde "burada yiyelim mi?" diyorum, fakat kimse itiraz etmiyor. Ilginç. Tavuk dönerci çaresizlikten açık havaya klima kurmuş, fanını tavuk dönere doğru çevirmiş. Tavuklar bir yandan dönüyor, bir yandan pişiyor, bir yandan klimanın serin havasına tutunarak bozulmamaya çalışıyorlar. Gösterdikleri insan üstü çaba tatlarına yansımış, biraz şey tavuk dönerin tadı... Anlatması zor. Umutsuzluk gibi, bıkkınlık, boşanma davası gibi bir tadı var.

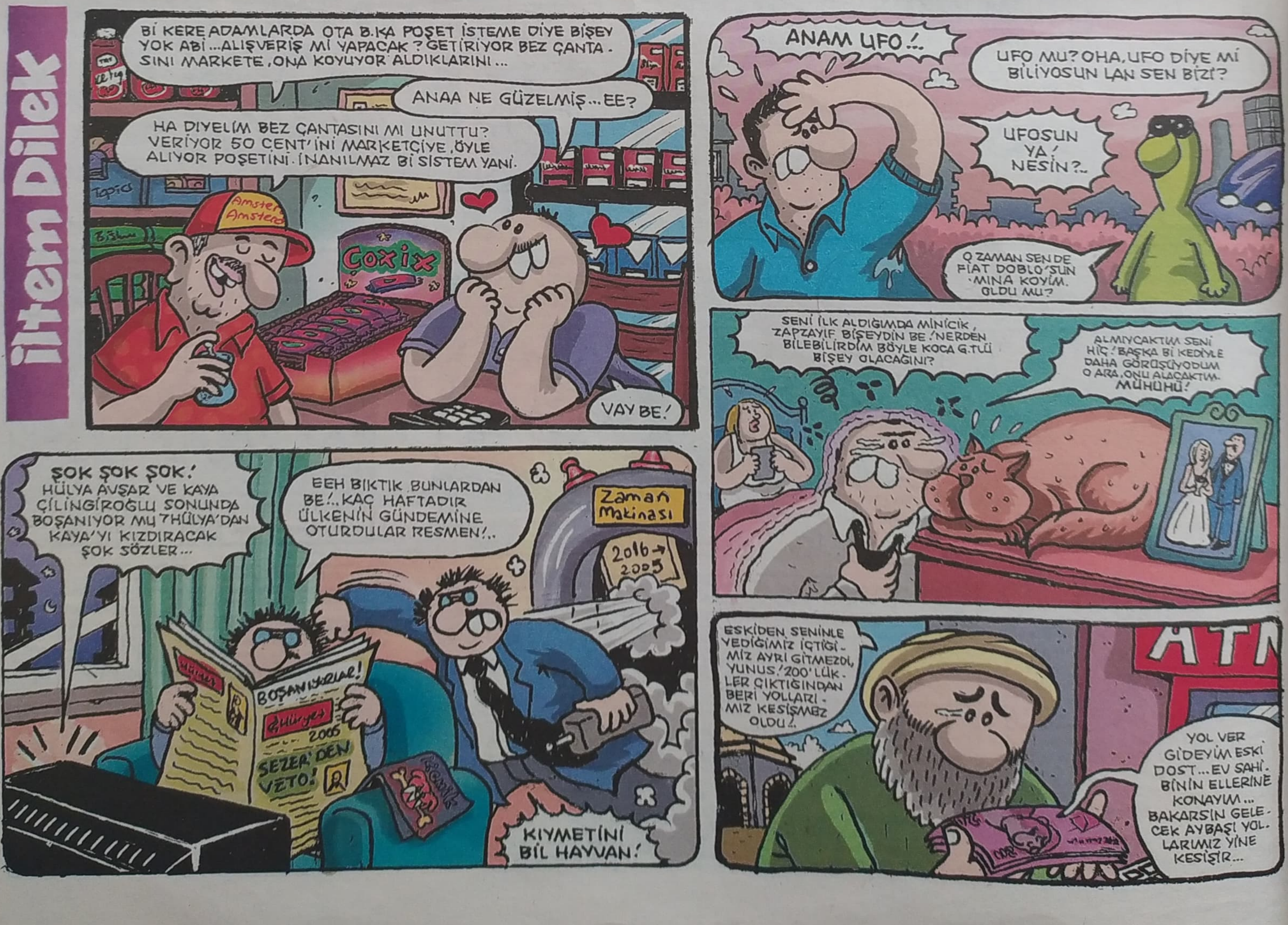
Ertesi gün telefonuma gelen bir mesajla uyandım: Olm benim midem çok bozuk, siz ne durumdasınız? Diyor, dün bir anlık kararsızlığından faydalanıp tavuk döner yedirdiğim arkadaşım. Henüz yeni uyandığım için kendi durumumu bilmiyorum. Vücudumu dinlemem, kendimle biraz kaliteli zaman geçirmem lazım mideyi bozup bozmadığımı anlamam için. Beş dakika falan duruyorum. Evet, midem inanılmaz bozulmuş. İçim oynuyor. Haftada en az dört beş adet yanlış karar aldığım, kötü seçimlerde bulunduğum için midemin devamlı bozuk olmasına alışığım. Beni yavaşlatmasına, işlerimi aksatmasına izin vermiyorum. Bu hayat bizim.

Zehirlenen diğer arkadaşlarıma hayatta başarılar dileyen mesajlar atıp evden çıkmak için hazırlandım. Güçlü olan hayatta kalır, benim yüzümden midesi bozulup işe gelemeyecek olan varsa iş yerinde arkasından "sorumluluk, adanmışlık, işe yüzde yüzünü vermek vs..." diye konuşurum, atar tutarım. Böyle şeyler benim hoşuma gidiyor, fakat göztepe tanrıları benim bu tarz sinsi ve çirkin hareketlerimden rahatsız. Evden çıkıp asansöre bindiğim gibi tüm göztepe genelinde elektrikler kesiliyor.

Bir asansörün ne kadar ufak olduğunu anlamanın en güzel yolu belki de asansörde mahsur kalmak. On dakika kadar çağdaş bir insan gibi asansörün alarm tuşuna bastım. Sonuçta hangi çağda yaşıyoruz? Bu tuşları biz yaptık, bu medeniyeti biz inşa ettik. Muhakkak bu tuşun diğer ucunda insanlığın elinden tutacak bir apartman görevlisi, bir asansör gözcüsü vardır. Diye düşündüm. Ben bağırmayı sevmem, insanları zora sokmayı sevmem, yardım Istemeyi sevmem. Yine de on dakika sonra azar azar bağırmaya başladım apartman boşluğuna doğru. "Pardon, merhaba, iyi günler, asansörde kalındı, iyi günler" falan diye kibarca bağırdım. Daha önce bağırarak yardım istemediğim için çok kötü, çok başarısız oldu. Ne bileyim, insan boşluğa bağırırken beyni duruyor. Bir on dakika da öyle geçti. Ben evden çıktıktan yarım saat sonra işte olurum, bozuk midemle iş yerinde yüzleşirim diye düşünmüştüm. Geriye on dakika kaldığını dehşetle fark ettim. Oscar zengini Pi'nin yaşamındaki çocuk gibi teknemde bir kaplan olduğunu anlayınca hafiften paniklemeye başladım.

Yanlış kararlar.

Hayatımın kontrolünü elime alıp asansörün içinde bulduğum sopayla asansörün mekanizmasını kurcalamaya o an karar verdim. Ne olacaksa olsun. Ya kapı açılacak, ya yanlış bir şeyi sopayla dürtüp asansörün yedi kat aşağı düşmesine neden olacağım. Her türlü kaplandan iyidir. Unutmayın, asla pes etmeyin, asla teslim olmayın. Asansörde kalırsanız da ortalığı ayağa kaldırın, bütün apartmanı rahatsız edin, benim gibi cahilce sopayla asansör mekanizması kurcalamayın. Ben bir şekilde doğru yerden bozdum, kapı açıldı. Siz o kadar şanslı olmayabilirsiniz. Sevgiler, Erman.

akıl fikir ofisi

baris.uygur@gmail.com

Barış UYGUR

● Bir olimpiyatın daha sonuna yaklaşıyoruz arkadaşlar. Hâlâ öğretiyorlar mı bilmiyorum ama bize nedense en az bir ünite Baron Kubertin anlatırlar olimpiyat överlerdi. Hatta dahası da var, İstanbul'un en bahtsız belediye başkanı Nurettin Sözen gidip 2000 olimpiyatına aday olduktan sonra bayağı bayağı dünyanın en çılgın üç genç kadınından oluşan beden hocaları konsorsiyumumuz gaza gelmiş, *"Olimpiyat burada yapılabilir, sporcu olarak siz de katılabilirsiniz, şimdiden çalışmanız lâzım,"* diyerek Cağaloğlu'nun göbeğinden eskrimci, okçu, yüksek atlamacı falan çıkartmak istemişlerdi. Daha geçen yıl ne güzel yakar top oynarken, üç beden hocamız da ansızın Hababam Sınıfı filmindeki, olimpiyat izleyip gaza gelen Badi Ekrem gibi bizi olimpiyata hazırlamaya başladı. Gerçi ben eşofmanları kaybettiğim için raporlu numarası yaparak diğer raporlularla beraber kenarda oturuyordum ama sınıf arkadaşlarımın türlü olimpik branşlar için ter döktüğünü kıkır kıkır gülerek izledim. (Sonra hocalardan biri benim raporlu olmadığımı anladı ama gerisini anlatmak istemiyorum. Gerçekten.) Ha bu arada ciddi ciddi sınıf arkadaşlarımdan okçu, dağcı, eskrimci de yetiştirdiler, üç hocamı da tebrik ederim bu arada. Ha nedir gidip keriz gibi eskrimci olduklarıyla kaldılar, olimpiyat elbette İstanbul'da yapılmadı.

● Tabii bu bizim ilk adaylığımızdı ve tecrübesiz olduğumuz için ciddi ciddi belki de 2000 olimpiyat oyunları İstanbul'da yapılabilir sanmıştık. Tabii daha sonra sırasıyla 2004, 2008, 2012 ve 2020 olimpiyatlarına da aday olunca tecrübe kazandık ve bu adaylık işinin de muhtemelen sadece bir yolsuzluk vesilesi olarak kullanıldığını anladık. Hayır, üniversiteler bile *"İki kere başvurup kabul edilmediyseniz, allahaşkına üçüncü kez başvurup bizi yormayın,"* diyorlar. Bana dediler oradan biliyorum. Ama biz bir tane rüzgar yüzünden müsabaka yapmaya uygun olmayan, yolunu daha yeni yaptığımız ama yine de gidilmeyen stadyum yaptık, gittik beş kere olimpiyat yapmaya kalktık. Resmen ihaleye fesat karıştırmak gibi bir şey, orada kimi daha önce olimpiyata ev sahipliği yapmış bir iki şehir adaylık için yarışıyor, biz resmen sanki düşük teklif verip ihaleye fesat karıştıran paravan şirket gibi takılıyoruz. Bildiğin uluslararası olimpiyat komitesinin belalısı gibi olmuşuz anasını satayım.

● Ama zaten olimpiyat oyunlarında da genelde "önemli olan katılmak," ekolünden olduğumuz için 2000 oyunları İstanbul'da yapılsa da bir şey değişmezdi bence. Dikkat ederseniz bu olimpiyatta da "önemli olan katılmak" lafını duymadığımız gün geçmedi. Yalnız atletizmde, yüzmede, jimnastikte, eskrimde falan "Aa önemli olan katılmak," diyen adamlar, nedense tuttukları futbol takımı, bırakın katılmayı, ikinci bile gelse hemen başlıyorlar "Yönetim istifa," demeye, teknik direktörün kellesini, forvetin diyetini, kalecinin kafa derisini istemeye. Ben tuttuğu takım şampiyon olsa da olmasa da hiç "Aa önemli olan katılmak," diyen futbol taraftarı görmedim. Genelde "En çok kim koydu, en son kim koydu, al bunu almaz mısın, bahçelerde kereviz" falan gibi laflar ediliyor. Belki o lafların gürültüsünde kaynıyordur da ben duyamıyorumdur diyeceğim ama nedense hiç zannetmiyorum.

● Ha "önemli olan katılmak" bahsinde de baştan bir tırtlık var arkadaşlar yok değil. Neticede ben bugün hâlâ Florence Griffith Joyner'ı, Abebe Bikila'yı hatırlıyorum ama Joyner'la yarışan Anelia Nuneva'yı internetin derinliklerinden zar zor çıkardım. Hayır adını bilsem yazar bulurum ama zaten sadece katılmak çok da önemli olmadığı için adını bilmiyorum işte. Aynı şekilde Abebe'nin kırk kilometre boyunca çıplak ayaklarıyla koşarak olimpiyat rekoru kırdığı maratonu, onun arkasından tamamlayan Radi bin Abdülselam'ı, adım gibi biliyorum ki siz de yazıyı bitirdiğinizde çoktan unutmuş olacaksınız. Önemli olan katılmak diyorlar ama altın madalyayı Joyner'a, Abebe'ye veriyorlar, Anelia Nuneva'ya da üstelik muhtemelen bir tek Bulgaristan'da o da ilk bir iki gün geçmiş olsun dileklerini iletiyorlar o kadar. Rhadi bin Abdüsselam da artık Fas'ta krallar gibi karşılanmıştır ikinci oldu diye yine, Fas milli eğitim gençlik ve spor bakanı artık yönetmelikte öngörüldüğü miktarda cumhuriyet altını vermiştir falan ama dahası yok işte.

● Yakınız, geride bıraktıkları atletlerin ismini ararken Abebe Bikila'nın da Florence Griffith Joyner'ın da çok genç yaşta öldüklerini fark ettim, içim cız etti. Katılmakla yetinenler, hayat yarışında ikisine de tur bindirmişler, ne desem bilemedim.

BEBEK KAFASI

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"ben bir şehre geldiğim
vakit
o başka bir şehre gitmese
singapur yolunda demeseler
bana bunu yapmasalar
yorgunum
üstelik parasızım
pasaportsuzum"

Attila İlhan – Pia'dan

● **Türk dış politikası: Haykırsam dünyaya ettiklerini, yine anlatamam çektiklerimi!**

● "En güvenilir kurum" sorulup durulurdu halka. Meğer halkın ta kendisiymiş en güvenilir kurum. Yaşadığımız hakikatin içine masal gizlenivermiş...

● **Türk iç politikası: Beni kalbimden vuran var ya, sürüne sürüne kapımı çalacak...Adına, şekline aldanmayın, gerçekte o Şener Akmeral...**

● Feto-dış politika: Bir mazi var onu nasıl silelim, sen beni ömrünce unutamazsın...

● **Serbest dolaşım olmasa, Anadolu'yu da sever şu nankör batıperestler...**

● Feto-iç politika: Aslan gibi yarim var da, satın alır dünyayı!..

● **Dolaynı gartal dolaynı, Gürboz geçi araynı, Gürboz geçii gapanda, Gartalın gözlar ganlaynı... Bu dörtlükten sonra yeni bir dörtlükle devam edelim: Gül bahçesin sevmez sansar, Bülbül değil a o sansar, Zaten gülden ne anlar sansar, Anlasaydı hiç olur mu idi sansar... Ve şöyle bitirelim: Agamın elinden gelen budur, Agamın öz adı da Hıdır, Keten gömleği beyaz agam, Yaylada yayla bu yaz agam... Evet. Ne? Sizin içün önce a-a-b-a yazdım, sonra a-a-a-a yazdım, sonra da a-a-b-b yazdım. N'apaydım, A'yı B'yi bulan mı olaydım? Mefailün mü yazsaydım? Nasıl isterdim. Anlatamayacağım...**

"Burası Laleli, burda Allah'ın cebinden peygamberi çalarlar" dedi bir İstanbul esnafı...

● Yazının "Oyalanın" bitişine aldırmayın... Siz oyalanmayın... Oya'lanın, Kaya'lanın, Ayşe'lenin, Elif'lenin... Çoğalın, tatlılaşın... Az, yokun provası, Ali'leşelim arkadaşlar...

● **Çok dergi var diye şikayet edenler, tetikçi ve komisyoncu sayısının artışından niye sızlanmıyolar?!**

● Kitabım nihayet çıktı! GOA yayınlarından çıkan kitabın adı "DENİZ TARAFINDAKİ KALE." Alt başlık, BEŞİKTAŞ ŞİİRLERİ. Piyasadaki tek "şiir-futbol" kitabı, okuyucusuyla ilk kez karşılaşıyor! Kapaktaki çizim, üstad Latif Demirci'ye ait. O da Beşiktaşlıdır! Tıpkı mizah aleminin diğer büyük isimleri Süleyman Yıldız, Erdal Belenlioğlu, Alp Tamer, Birol Bayram, Ümit Atalay, Behiç Pek, Atilla Atalay, Kemal Aratan gibi. İsmini sayamadıklarım bağışlasın. Bizim meslekte futbol popüler mevzudur. Futbol mizahı çok ve de iyi yapılır. Bu alanda Behiç Pek öncüdür. Ayrıca tanıdığım en iyi futbol oynayan mizahçıdır. Yemin ederim, seyretmeden zor anlatılır. Bir tv kanalıyla yaptığımız maçı, onun taktikleri ve müthiş oyunuyla, geriden gelip kazanmıştık bir gece, dergici takımı olarak... Şiir de espriye, buluşa dayalı olduğundan, tüm ustalarıma, arkadaşlarıma şükran ve sevgilerimi buradan iletirim. Kitaptaki 92 şiirden, 22 tanesi bu sezon için yazıldı tarafımdan. Kitapta şiirlerin hikayesi zaten var, detaya girmiyorum. Tek detay şu, sürekli yeni şiirler girse de, toplam sayı 92 olarak sabit kalacak, tıpkı bir takım kadrosu gibi... Beşiktaşlılar başta olmak üzere, okuyan futbol kesiminin beğeni ve fikirlerine sunuyorum Deniz Tarafındaki Kale'yi. (Şiirlerden ünlü isimlerle okumalar yaptı, çekti sevgili kardeşim Ender Kartal, iş giderek belgesel tadı alıyor, ayrıntıları zevkle paylaşırım.)

● **O. Alper diye isme denk geldim. Leopar'a çeyrek kalmıştı...**

● Kimi kafası bozulunca delirir, kimi saçı...

● **Bir tarihi filmde duydum, "Yörenin en ünlü bakiresi" diye konuş ettiler. Ne ara ünlenmiş öyle o, ne yapmış? Yapmamış ki ne! Bi şey yapmadan ünlü olmak. "Sigara İçmeyenler Derneği" başkanı vardı bir de öyle.**

● Günün sonunda berbere kıl, senin sabahki saçın...

● **Kemanist, gitarcıya karşı: Kemancı hüznüyle coşturur ama gitarist de coşkusuyla hüzünlendirir...**

Alkolün pis olmadığı tek fiil, yara temizlemek...

● El öpme, el öptürme kritik insanlık aşamasıymış gibi "El öpenlerin çok olsun" demiyolar mı çociklara, işte ben de bunu diyorum! Ben öperim öperim ellerinizden çocuklar. Tokalaşana kadar, en güzel el teması tokalaşmak...

● **Sevecenliğe en yakınlar, sanırım göğüs farkıyla, seviciler...**

● Ne olcak bu bizimkinin hali, "RUMBACI" ayrı takmış kafayı, "YOGACI" da kırk dakka havada bekletmiş. Daha fenası, beklemiş bu havada. Spritüalizmin alemeri muştusu mu lan yoksa, bu her sabah Nutella kaşıklayan?

● **Eleştirmen dediğin, müjdeci olmasın sakın?!**

● Yaratılmışların güzeli insan ve bu dünyaya çocuk getirmemekte ısrarkeş bir grup insan. İyi o zaman, bu dünyaya GOCUK GETİRİN yanına koyiim! Tekstil, kozmetik. Oyalanın...

vedatozdemiro@gmail.com

lın gözlar ganlaynı... Bu dörtlükten
kle devam edelim: Gül bahçesin
ül değil a o sansar, Zaten gülden
asaydı hiç olur
şöyle bitirelim:
n budur,
adır, Keten
, Yaylada
. Evet. Ne?
b-a yazdım,
n, sonra da
paydım, A'yı
ım? Mefailün
ıl isterdim.

n "Oyalanın"
aldırmayın... Siz
ayın... Oya'lanın,
ın, Ayşe'lenin,
n... Çoğalın,
... Az, yokun
arkadaşlar...

ıye şikayet
komisyoncu
n niye

çıktı! GOA
kitabın adı "DENİZ TARAFINDAKİ
BEŞİKTAŞ ŞİİRLERİ. Piyasadaki
tabı, okuyucusuyla ilk kez karşılaşıyor!
stad Latif Demirci'ye ait. O da Beşiktaşlıdır! Tıpkı mizah aleminin diğer büyük isimleri Süleyman Yıldız, Erdal Belenlioğlu, Alp Tamer, Birol Bayram, Ümit Atalay, Behiç Pek, Atilla Atalay, Kemal Aratan gibi. İsmini sayamadıklarım bağışlasın. Bizim meslekte futbol popüler mevzudur. Futbol mizahı çok ve de iyi yapılır. Bu alanda Behiç Pek öncüdür. Ayrıca tanıdığım en iyi futbol oynayan mizahçıdır. Yemin ederim, seyretmeden zor anlatılır. Bir tv kanalıyla yaptığımız maçı, onun taktikleri ve müthiş oyunuyla, geriden gelip kazanmıştık bir gece, dergici takımı olarak... Şiir de espriye, buluşa dayalı olduğundan, tüm ustalarıma, arkadaşlarıma şükran ve sevgilerimi buradan iletirim. Kitaptaki 92 şiirden, 22 tanesi bu sezon için yazıldı tarafımdan. Kitapta şiirlerin hikayesi zaten var, detaya girmiyorum. Tek detay şu, sürekli yeni şiirler girse de, toplam sayı 92 olarak sabit kalacak, tıpkı bir takım kadrosu gibi... Beşiktaşlılar başta olmak üzere, okuyan futbol kesiminin beğeni ve fikirlerine sunuyorum Deniz Tarafındaki Kale'yi. (Şiirlerden ünlü isimlerle okumalar yaptı, çekti sevgili kardeşim Ender Kartal, iş giderek belgesel tadı alıyor, ayrıntıları zevkle paylaşırım.)

● **O. Alper diye isme denk geldim. Leopar'a çeyrek kalmıştı...**

● Kimi kafası bozulunca delirir, kimi saçı...

● **Bir tarihi filmde duydum, "Yörenin en ünlü bakiresi" diye konuş ettiler. Ne ara ünlenmiş öyle o, ne yapmış? Yapmamış ki ne! Bi şey yapmadan ünlü olmak. "Sigara İçmeyenler Derneği" başkanı vardı bir de öyle.**

● Günün sonunda berbere kıl, senin sabahki saçın...

● **Kemanist, gitarcıya karşı: Kemancı hüznüyle coşturur ama gitarist de coşkusuyla hüzünlendirir...**

Alkolün pis olmadığı tek fiil, yara temizlemek...

● El öpme, el öptürme kritik insanlık aşamasıymış gibi "El öpenlerin çok olsun" demiyolar mı çociklara, işte ben de bunu diyorum! Ben öperim öperim ellerinizden çocuklar. Tokalaşana kadar, en güzel el teması tokalaşmak...

● **Sevecenliğe en yakınlar, sanırım göğüs farkıyla, seviciler...**

● Ne olcak bu bizimkinin hali, "RUMBACI" ayrı takmış kafayı, "YOGACI" da kırk dakka havada bekletmiş. Daha fenası, beklemiş bu havada. Spritüalizmin alemeri muştusu mu lan yoksa, bu her sabah Nutella kaşıklayan?

● **Eleştirmen dediğin, müjdeci olmasın sakın?!**

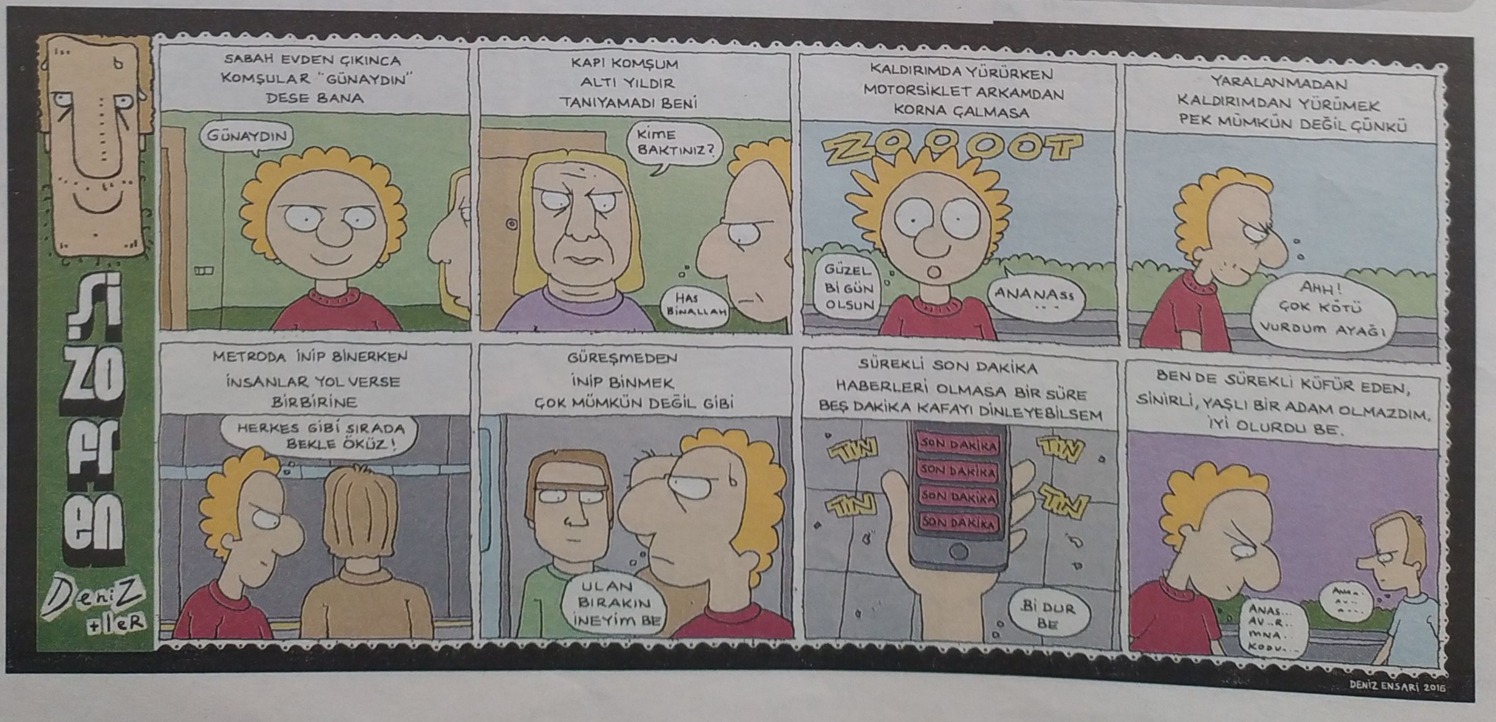
● Yaratılmışların güzeli insan ve bu dünyaya çocuk getirmemekte ısrarkeş bir grup insan. İyi o zaman, bu dünyaya GOCUK GETİRİN yanına koyiim! Tekstil, kozmetik. Oyalanın...

vedatozdemiro@gmail.com

DENİZ ENSARİ 2016

Evden çıkmayan...
oky
E HADİ AMA TUNA, NİYE BU KADAR ÜZGÜN OLDUĞUNU SÖYLEMİCEK MİSİN OĞLUM, KIZ MESELESİ Mİ?
YA NE KIZ MESELESİ ABİ, Bİ KIZ YÜZÜNDEN BU KADAR ÜZÜLÜR MÜYÜM BEN YA...
HAYATIM MAHVOLMUŞ DURUMDA ŞU AN!.. OKUL BOMBOK, BU YAŞIMA GELDİM HALA Bİ EVE ÇIKAMADIM VE BABAM HER AN SKTİRİ ÇEKEBİLİR...
HADİ YA... E OKUL DIŞINDA Bİ KİTAPÇIDA ÇALIŞIYODUN SEN, YETMİYO MU PARA EVE ÇIKMAK İÇİN...
SAÇMALAMAZ MISIN BENSU, KARNIMI ZOR DOYURUYORUM BEN O PARAYLA, NE EVE ÇIKMASI...
NE BİLİİM...
GELECEĞE DAİR HİÇ Bİ UMUDUM KALMADI ANLIYO MUSUN... OKUL BİTSE N'OOLCAK Kİ SANKİ HAYATIMDA... BU KADAR KARAMSAR OLMADIÜHÜHÜHÜHÜ!
AY CANIM YAA... HIIŞŞ HADİ AMA BAK AĞLAMA, BEN DE KÖTÜ OLDUM ŞİMDİ...
KENDİME Bİ SİMİT ALACAK PARAM BİLE YOK ŞU AN CEBİMDE... KARNIM AÇ KARNIM, NE KIZ MESELESİ YA...
TUNAAAA... ŞAKA YAPIYOSUN Dİ Mİ?..
YA NE ŞAKASI ABİ NE ŞAKASI YAÜHÜHÜHÜ!
CANIM BAK Bİ SANİYE BANA AĞLAMA... TUNAAAA...
ÜHÜHÜHÜ! İNANMIYOSUN BANA Dİ Mİ, NASI OLABİLİR BÖYLE BİŞİY DİYOSUN... GÖR İŞTE ABİ, KARNINI DOYURMAKTAN BİLE ACİZ Bİ İNSANIM BEN ÜHÜHÜ!..
YA AMA NİYE BÖYLE YAPIYOSUUUN!
AAA... ŞİMDİ HATIRLADIM DOLAPTA MİSS GİBİ ŞEHRİYE ÇORBASI VARDI... İÇERİZ Dİ Mİ ARKADAŞLAR?.. BENSU SEN REJİMDESİN İÇMEZSİN... TUNA SEN?.. İÇERSİN İÇERSİİİN!..
HA?..YA ABİ ZAHMET ETMESEYDİN... FIRK...
LAN ÇORBANIN ZAHMETİ Mİ OLURMUŞ... MİS GİBİ LİMONLU MİMONLU MMMHH... HEĞĞUU... BAK NASI AĞZIMIN SUYU AKTI...
FUTU FUTU
GÖRÜYOSUN TUNA BAK, SANA NE KADAR DEĞER VEREN Bİ İNSAN VAR, SIRF BU YÜZDEN BİLE MUTLU OLMALISIN...
YA TİMUR ABİ Bİ TANE ZATEN... ONUN GİBİ MELEK KALPLİ BİRİNİ HİÇ TANIMADIM...
SIRF SEN YE DİYE NASI BALLANDIRA BALLANDIRA ANLATTI ÇORBAYI YA!
ÇOK İYİ Bİ İNSAN, ÇOK İYİ, HEP BAŞKASINA, HEP...
LAN İNSANLARIN NE DERTLERİ VAR, BEN DE Bİ KIZ YÜZÜNDEN TRİPTEN TRİBE GİRİYODUM PİH...
TİK TAK TİK TAK
OOOHH OOOHH, VAR YAAA PARMAKLARINI YİYCEKSİN OĞLUM... İÇCEKSİN BAK HEPSİNİ HA, PEŞİNDEN HEMEN MİS GİBİ SÜTLÜ NURİYE TATLISI KALMIŞTI BİRAZ, ONU LÜPLETÇEKSİN!
ABİ UTANDIRIYOSUN...
CANIM BENİM YAA...
OOOHH OHHHH... SEVDİN Mİ HAJİTSU, DOLDURİYİ Mİ Bİ KASE DAHA... SÜTLÜ NURİYE'YE YER AYIR YALNIZ BİRAZ OOOHH OOOHH...
YOK ABİ SAĞOL ELİNE SAĞLIK, ÇORBAYA DUYGULARINI KATMIŞSIN RESMEN, KOKUSU BİLE MUTLULUK VERDİ...
AFİYET OLSUN CANIM BENİM, İYİSİN Dİ Mİ ŞU AN?.. HADİ NAAPALIM ŞİMDİ EĞLENMEK İÇİN SÖYLE?..
NAAPÇAZ ABİ MUHABBET EDELİM YETER YANİ BANA!
ÖF, ÇOK TATLISINIZ SALAKLAR, AĞLIYCAM ŞİMDİ...
PAT PAT
TİK TAK TİK TAK
..."OHOOO O DA BİŞİY Mİ" DEMİŞ "SİZ Bİ DE ONUN NİKAHINA GELEN DİĞER PİRELERİ GÖRÜN." PUHAHAHAHA! ÇOK KOMİK DİİL Mİ OĞLUM GÜLSENİZE!.. İLK OKULDAN BERİ EN ÇOK GÜLDÜĞÜM FIKRA BU BENİM AHAHA HAHA!
HEHE KOMİKMİŞ ABİ!..
AA DUR DUR, Bİ FIKRA DAHA GELDİ AKLIMA, DİNLE...
FUPU FUPU
HİHİ HİHİ...
HA? KOMİK DİİL MİYDİ LAN, NİYE HİÇ GÜLMÜYOSUN?..
YOK ABİ ONDAN DİİL, MİDEM BİRAZ KÖTÜ DE ONDAN... FECİ VURDU AĞRI!
AAA... CANIM BENİM YAA... DUR DUR...
...Bİ LİMONLU SODA HAZIRLIYIM SANA İKİ DAKKADA BİŞEYİN KALMAZ... OLMADI Bİ TALSİD TAMAMDIR... OOOOH OOOOHH...
ABİ ZAHMET ETMESEYD...
AA... HEHE MİDE FİLAN DEDİK, Bİ FIKRA DAHA GELDİ AKLIMA BAK
ABİ YETER YA VALLA BEN DAHA FAZLA MUTSUZLUK NUMARASI YAPAMIYCAM BENSU, BİRAZ DA SEN YAP. YOK ÇORBA YOK FIKRA MAFETTİ ADAM BENİ...
YA HAYIR TUNA BENİM SIRAM YARIN, YAN ÇİZME ŞİMDİ... BİLİYOSUN KENDİNDEN DAHA FAZLA SIKINTISI OLAN BİRİNİ GÖRÜNCE ANCA UNUTUYO KENDİ SIKINTISINI...
İYİ DE ABİ, NEREYE KADAR İDARE EDİCEZ BİZ, BÖYLE BU ADAMI, ÇOK SAÇMA YA... İĞRENÇ İĞRENÇ FIKRA DİNLİYORUM BURDA ÖFF...
E BEN DE DİNLİYORUM TUNA...
O İĞRENÇ ÇORBADAN İÇMEDİN AMA BEĞÖÖK PARDON...

ÖMER GÖKSEL
SELAM!..GÖRDÜM DE YANINA GELİYİM DEDİM... SEN DE Mİ METROBÜSLE GELİYOSUN OKULA?..
MİNİK İNTİHAR GİRİŞİMİM KALDIRIMDAN YÜRÜMEMEK...
TANIŞALIMM
ÖPÜŞELİMM
SEVİŞELİMM
EVREN
SPAM
JUNK
TAK TAK
TAK TAK
Has.ktir!..Tabii yaa..Üst komşu... Tahmin etmeliydim!!
HIŞIR HIŞIR HIŞIR
PIRGT!
TIR!
SIÇTIĞIM ANLAŞILMASIN!

Evden çıkmayan...
OKY
E HADİ AMA TUNA. NİYE BU KADAR ÜZGÜN OLDUĞUNU SÖYLEMİYCEK MİSİN OĞLUM. KIZ MESELESİ Mİ?
YA NE KIZ MESELESİ ABİ, Bİ KIZ YÜZÜNDEN BU KADAR ÜZÜLÜR MÜYÜM BEN YA...
HAYATIM MAHVOLMUŞ DURUMDA ŞU AN!.. OKUL BOMBOK, BU YAŞIMA GELDİM HALA Bİ EVE ÇIKAMADIM VE BABAM HER AN SKTİRİ ÇEKEBİLİR...
HADİ YA... E OKUL DIŞINDA Bİ KİTAPÇIDA ÇALIŞIYODUN SEN. YETMİYO MU PARA EVE ÇIKMAK İÇİN...
SAÇMALAMAZ MISIN BENSU, KARNIMI ZOR DOYURUYORUM BEN O PARAYLA. NE EVE ÇIKMASI...
NE BİLİM...
GELECEĞE DAİR HİÇ Bİ UMUDUM KALMADI ANLIYO MUSUN... OKUL BİTSE N'OOLCAK Kİ SANKİ HAYATIMDA... BU KADAR KARAMSAR OLMADIÜHÜHÜHÜHÜ!
AY CANIM YAA... HFFF HADİ AMA BAK AĞLAMA, BEN DE KÖTÜ OLDUM ŞİMDİ...
KENDİME Bİ SİMİT ALACAK PARAM BİLE YOK ŞU AN CEBİMDE... KARNIM AÇ KARNIM, NE KIZ MESELESİ YA...
TUNAAAA... ŞAKA YAPIYOSUN Dİ Mİ?
YA NE ŞAKASI ABİ NE ŞAKASI YAÜHÜHÜHÜ!
CANIM BAK Bİ SANİYE BANA AĞLAMA... TUNAAAA...
ÜHÜHÜHÜ! İNANMIYOSUN BANA Dİ Mİ, NASI OLABİLİR BÖYLE BİŞİY DİYOSUN... GÖR İŞTE ABİ, KARNINI DOYURMAKTAN BİLE ACİZ Bİ İNSANIM BEN ÜHÜHÜ!
YA AMA NİYE BÖYLE YAPIYOSUUUN!
AAA... ŞİMDİ HATIRLADIM DOLAPTA MİSS GİBİ ŞEHRİYE ÇORBASI VARDI... İÇERİZ Dİ Mİ ARKADAŞLAR?. BENSU SEN REJİMDESİN İÇMEZSİN... TUNA SEN?. İÇERSİN İÇERSİİİN!..
HA?..YA ABİ ZAHMET ETMESEYDİN... FIRK...
LAN ÇORBANIN ZAHMETİ Mİ OLURMUŞ... MİS GİBİ LİMONLU MİMONLU MMMMHH... HEĞĞUU... BAK NASI AĞZIMIN SUYU AKTI...
FUTU FUTU
GÖRÜYOSUN TUNA BAK, SANA NE KADAR DEĞER VEREN Bİ İNSAN VAR, SIRF BU YÜZDEN BİLE MUTLU OLMALISIN...
YA TİMUR ABİ Bİ TANE ZATEN... ONUN GİBİ MELEK KALPLİ BİRİNİ HİÇ TANIMADIM...
SIRF SEN YE DİYE NASI BALLANDIRA BALLANDIRA ANLATTI ÇORBAYI YA!
ÇOK İYİ Bİ İNSAN, ÇOK İYİ, HEP BAŞKASINA, HEP...
OOOHH OOOHH, VAR YAAA PARMAKLARINI YİYCEKSİN OĞLUM... İÇCEKSİN BAK HEPSİNİ HA, PEŞİNDEN HEMEN MİS GİBİ SÜTLÜ NURİYE TATLISI KALMIŞTI BİRAZ, ONU LÜPLETCEKSİN!
ABİ UTANDIRIYOSUN...
CANIM BENİM YAA...
OOOHH OHHHH... SEVDİN Mİ HAJİTSU, DOLDURİYİ Mİ Bİ KASE DAHA... SÜTLÜ NURİYE'YE YER AYIR YALNIZ BİRAZ OOOHH OOOHH...
YOK ABİ SAĞOL ELİNE SAĞLIK, ÇORBAYA DUYGULARINI KATMIŞSIN RESMEN, KOKUSU BİLE MUTLULUK VERDİ...
AFİYET OLSUN CANIM BENİM. İYİSİN Dİ Mİ ŞU AN?. HADİ NAAPALIM ŞİMDİ EĞLENMEK İÇİN SÖYLE?.
NAAPCAZ ABİ MUHABBET EDELİM
ÖF, ÇOK TATLISINIZ SALAKLAR

ÖMER GÖKSEL
SELAM !..GÖRDÜM DE YANINA GELİYİM DEDİM... SEN DE Mİ METROBÜSLE GELİYOSUN OKULA?.
MİNİK İNTİHAR GİRİŞİMİM KALDIRIMDAN YÜRÜMEMEK...
ÖMER GÖKSEL
TANIŞALIMM
ÖPÜŞELİMM
SEVİŞELİMM
EVREN
SPAM
JUNK
ÖPÜŞELİMM
SEVİŞELİMM

ETMESEYDİN... FIRK...
TUNAAAA... ŞAKA YAPIYOSUN Dİ Mİ?..
YA NE ŞAKASI ABİ NE ŞAKASI YAÜHÜHÜHÜ!
ÜHÜHÜHÜ! İNANMIYOSUN BANA Dİ Mİ, NASI OLABİLİR BÖYLE BİŞİY DİYOSUN... GÖR İŞTE ABİ, KARNINI DOYURMAKTAN BİLE ACİZ Bİ İNSANIM BEN ÜHÜHÜ!..
YA AMA NİYE BÖYLE YAPIYOSUUUN!
LAN ÇORBANIN ZAHMETİ Mİ OLURMUŞ... MİS GİBİ LİMONLU MİMONLU MMMHH... HEĞĞUU... BAK NASI AĞZIMIN SUYU AKTI...
FUTU FUTU
GÖRÜYOSUN TUNA BAK, SANA NE KADAR DEĞER VEREN Bİ İNSAN VAR, SIRF BU YÜZDEN BİLE MUTLU OLMALISIN...
YA TİMUR ABİ Bİ TANE ZATEN... ONUN GİBİ MELEK KALPLİ BİRİNİ HİÇ TANIMADIM...
SIRF SEN YE DİYE NASI BALLANDIRA BALLANDIRA ANLATTI ÇORBAYI YA!
ÇOK İYİ Bİ İNSAN, ÇOK İYİ, HEP BAŞKASINA, HEP...
LAN İNSANLARIN NE DERTLERİ VAR, BEN DE Bİ KIZ YÜZÜNDEN TRİPTEN TRİBE GİRİYODUM Pİİİ...
TİK TAK TİK TAK...
OOOHH OOOHH, VAR YAAA PARMAKLARINI YİYCEKSİN OĞLUM... İÇCEKSİN BAK HEPSİNİ HA, PEŞİNDEN HEMEN MİS GİBİ SÜTLÜ NURİYE TATLISI KALMIŞTI BİRAZ, ONU LÜPLETÇEKSİN!
ABİ UTANDIRIYOSUN...
CANIM BENİM YAA...
OOOHH OHHHH... SEVDİN Mİ HAJİTSU, DOLDURİYİ Mİ Bİ KASE DAHA... SÜTLÜ NURİYE'YE YER AYIR YALNIZ BİRAZ OOOHH OOOHH...
YOK ABİ SAĞOL ELİNE SAĞLIK, ÇORBAYA DUYGULARINI KATMIŞSIN RESMEN, KOKUSU BİLE MUTLULUK VERDİ...
AFİYET OLSUN CANIM BENİM. İYİSİN Dİ Mİ ŞU AN?.. HADİ, NAAPALIM ŞİMDİ EĞLENMEK İÇİN SÖYLE?..
NAAPÇAZ ABİ MUHABBET EDELİM YETER YANİ BANA!
ÖF, ÇOK TATLISINIZ SALAKLAR, AĞLIYCAM ŞİMDİ...
PAT PAT
..."OHOOO O DA BİŞİY Mİ" DEMİŞ "SİZ Bİ DE ONUN NİKAHINA GELEN DİĞER PİRELERİ GÖRÜN." PUHAHAHAHA! ÇOK KOMİK DİİL Mİ OĞLUM GÜLSENİZE!.. İLK OKULDAN BERİ EN ÇOK GÜLDÜĞÜM FIKRA BU BENİM AHAHA HAHA!
HEHE KOMİKMİŞ ABİ!.
AA DUR DUR, Bİ FIKRA DAHA GELDİ AKLIMA, DİNLE...
FUPU FUPU
HİH! HİHİ...
TİK TAK TİK TAK
HA? KOMİK DİİL MİYDİ LAN, NİYE HİÇ GÜLMÜYOSUN?..
YOK ABİ ONDAN DİİL, MİDEM BİRAZ KÖTÜ DE ONDAN... FECİ VURDU AĞRI!
AAA... CANIM BENİM YAA... DUR DUR...
...Bİ LİMONLU SODA HAZIRLIYIM SANA İKİ DAKKADA BİŞEYİN KALMAZ... OLMADI Bİ TALSİD TAMAMDIR... OOOOH OOOOHH...
ABİ ZAHMET ETMESEYD...
AA... HEHE MİDE FİLAN DEDİK, Bİ FIKRA DAHA GELDİ AKLIMA BAK.
ABİ YETER YA VALLA BEN DAHA FAZLA MUTSUZLUK NUMARASI YAPAMIYCAM BENSU, BİRAZ DA SEN YAP. YOK ÇORBA YOK FIKRA MAFETTİ ADAM BENİ...
YA HAYIR TUNA BENİM SIRAM YARIN, YAN ÇİZME ŞİMDİ... BİLİYOSUN KENDİNDEN DAHA FAZLA SIKINTISI OLAN BİRİNİ GÖRÜNCE ANCA UNUTUYO KENDİ SIKINTISINI...
İYİ DE ABİ, NEREYE KADAR İDARE EDİCEZ BİZ, BÖYLE BU ADAMI, ÇOK SAÇMA YA... İĞRENÇ İĞRENÇ FIKRA DİNLİYORUM BURDA ÖFF...
E BEN DE DİNLİYORUM TUNA...
O İĞRENÇ ÇORBADAN İÇMEDİN AMA BEĞĞĞK = PARDON...

TANIŞALIMM
ÖPÜŞELİMM
SEVİŞELİMM
EVREN
SPAM
JUNK
ÖPÜŞELİMM
SEVİŞELİMM

TAK TAK
TAK TAK
Has.ktir!.. Tabii yaa... Üst komşu... Tahmin etmeliydim!!

HIŞIR HIŞIR
HIŞIR
PIRGT!
PIRG!
TIR!
SIÇTIĞIM ANLAŞILMASIN!

Tribal enfeksiyon

info@cengizustun.com

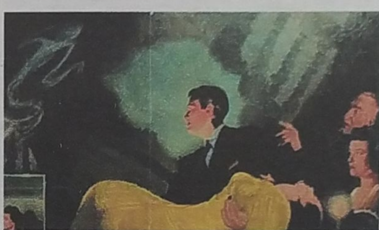
ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

> "Ergene'nin köprüsü/ Susuzluktan bunalmış
> Edirne minaresi/ Eğilmiş su içmeğe"
>
> *Kaygusuz Abdal*

Marazî bir telaşla,
(terler içinde)güneş vurmuş kızgın, el yakan perdeleri, kapıları hızlı hızlı kapata kapata arka odalara, küçük bir klimanın çalıştığı yine küçükçe salona sığınıyorum. *(evin lanet'i, kötü ruh'u odalardan odalara geçe geçe ilerliyor, peşimde–bu sefer bir"ısı"şeklinde"lanet"–)* Neredeyse koşarak. Loşluğa. Buraya giremiyor. Duruyor kapıda. Şimdilik ama. Antalya. Dışarısı cayır cayır yanıyor.
"52 dereceyi gösteriyor burda, sakın dışarı çıkma" diyor arkadaşım telefonda. (Kemer'de bir otelde çalışıyor) "Aa, olamaz ki ama" diyorum, "39 yazıyordu, yeni baktım" "Nereye baktın?" "İnternete" "Öyle yazıyor onlar" diyor, "söylemiyorlar" Söylemiyorlar? Söylemiyorlar mı? Niye söylemesinler? Kim söylemiyor? Paranoya mı yapıyor? Sıcak; bari, bi tek o, muammasız, kolay anlaşılabilir, basit kalsın. Bir dakka? Klima daha önce hiç duymadığım bir tür 'inleme' sesi mi çıkartıyor? Bozuluyor mu? Klima böyle mi bozulur? Dertler takım halinde gezerlermiş. Burnumun ucundan kopan bir ter damlası zemine düştü. Elimin tersiyle (hasta bir çocuğun alnını yoklar gibi) sıcakla aramdaki o büyük bölümü buzlu camdan ibaret kapıyı yokluyorum. (buzlu cam?) Kapının kulbunu mu oynatacak takır takır? Sessiz durmam nafile, biliyor burada olduğumu.

Yazının girişi böyleydi işte arkadaşlar. Yukarıdaki gibi. Bu minvalde ilerliyordu. İlerleyecekti. Antalya'da başlamıştım. İstanbul'a yeni dönmüştüm. Kağıtlar önümdeydi.
Birden, sert, şiddetli bir rüzgar, hem de soğuk bir rüzgar. Karşılıklı kapıları çarptırdı. Gümbürtüler. Karabulutlar. Koridorda o komodinimsi, çekmeceli şeyin üzerinde öylece atılmış, birikmiş bütün faturalar havalanıp bir an odanın ortasında döndüler. Ama sadece faturalar. Su faturaları, elektrik faturaları... İnternet. "Nooluyoruz?" Bakakaldım. Sembolik gibi de sanki? 90'lı yılların ekonomi sayfalarında(Nokta, Tempo, Aktüel)olurdu, o grafik illüstrasyonlar, onların havasında. *(sonsuza uzanan sürrealistik merdivenler, melon şapkalı siyah giyimli Magrit adamlarıvari adamlar, etrafta uçuşan oklar, dolarlar falan)*
Ardından şiddetli bir yağmur camlarda. Şakır şakır şakır. Koştum kapıları pencereleri kapattım. (aynı, girişte anlattığım o nevrotik tempo)
Bu derece kesin değişimler? Biraz fazla değil mi? (hiç olmazsa iklim her zamanki rutinine, kendi alışılmış seyrine)
Soğudu da ansızın.
Çinlilerin o ünlü bedduası gibi: "İlginç zamanlarda yaşayasın!" "Değişim zamanlarında..."
Gece iyice soğudu. Hapşırmaya başlamıştım. "Ağustos soğukları" bildiğim bişey değil. "Di" artık tabi. Di'li geçmiş oldu.

Herneyse.
Her türlü "enteresanlıklar"a (gırtlağıma kadar)batmış bir vaziyette olduğum için bu aniden bastıran 'tuhaf' hediyeye de sevinemedim tabi haliyle. Normalde, yağmur cama vurduğu anda, tam o an, içinde birisi ziller takıp iki dönen bir insanım. Yazmışımdır. Çok sevinirim. Çay koydum. Sudan çizgiler camda Matrix'in (yeşil ışıktan) o rakamları gibi, hızlı hızlı, birbirlerinin içinde tıpır tıpır akarken. (bütün çağrışımlar aynı kapıya--al işte, yine bir çeşit gizem, anlaşılmazlık, muamma--) Yağmur, çay, müzik.
40'lı yıllar müzikleri dinliyorum bu ara. İlaç gibi. *(sadece Hint, Arap, Fransız, Brezilya müzikleri dinlediğim zamanlar da oluyor)* On yıl, on yıl geri gide gide. 70'ler, 60'lar, 50'ler... (arka arka yürüye yürüye) Geçmişe doğru gidildikçe iyiden iyiye yumuşuyor. Kendini salıyor. Büyük orkestra müzikleri. Mırıl mırıl hepbirlikte söylüyorlar, ninni gibi, insanın başını okşayan bir anane gibi: "o kadar güzel olacak ki, göreceksin bak" Sadece aşk şarkıları dinlerseniz müsekkin etkisi daha da artıyor tabi. *(The best love songs of 40's–Jimmy Dorsey, Woddy Herman, Frank Sinatra, Bing Crosby, The Mills Brothers, Ella Fitzgerald)* Filmlerini de seyrediyorum aynı dönemin. Onlar da ha keza. Bir tane seyrettim en son. Belki ilk "lanetli ev" filmidir bilemiyorum.(1944)
İngiltere'de, bir uçurumun kenarına kurulu, okyanusa tepeden bakan o eski, görkemli evi satın alıyor bunlar. Yalnız dev dalgaların mütemadiyen kayaları dövüp durduğu, yüksekten görünen o kıpır kıpır deniz müthiş. (nerdeyse evin bütün pencerelerinden görünüyor) Evin kötü ruhu; zavallı, yavaşça uçuşan, buharımsı tüllerden ibaret. Bir yarım gövde, ucunda bir kadın başı. Kadıncağızın film boyu kimsenin tavuğuna kışt demişliği olmadı. Yalan olur. Yukarda allah var. Bir insan evladına da bir fiske olsun vurmadı. Tek yaptığı şu; kimi odalarda bir "soğukluk" olarak hissediliyor.(yalnız, bilemiyorum, o kötü gibi biraz işte, belki en fazla ben anlamışımdır kolay üşüyen bir insan olarak, filmin orasını) Sadece biraz "soğuk" Bütün yaptığı, ettiği. Şimdikiler öyle mi? Adamı duvarlardan duvarlara vuruyorlar, kan revan. Duvarlar yıkılıyor. Maazallah. Herneyse uzatmayayım. Bu yeni sahipler, evin gelmişini, geçmişini bi iyicene araştırdılar, etraflıca. Sordular soruşturdular. Kurcaladılar. Mary Meredith hanım'mış o kötü ruh meğer. Evin eski sahibesi. Ayrıca Mary hanım öle herkesin sandığı gibi çok çok iyi bir insan falan da değilmiş. Karanlık bir mazisi varmış. Bütün foyaları bir bir ortaya çıktı.
Hani o 'kötü ruh'la(evin kötü ruh'u) en son bir hesaplaşma sahnesi olur ya finalde, o tür filmlerde. O sahne işte. Müthişti. Kahramanımız; genç adam, (uçuşan bir tülden ibaret) o zavallı kadıncağızı bir karanlık merdivenin ucunda kıstırdı.(alttan aydınlatmalar, mumlar, koca gölgeler) "Orada mısın?" falan dedi önce. "Artık senden korkmuyoruz Mary Meredith" "Artık sırrını biliyoruz" "...bu azize imajına leke sürüyor değil mi?" Sonra "hah hah ha" diye güldü adam yüksek sesle, alaycı bir tavırla.(hayalete gülüyor?) "Kahkahayı duymaktan hoşlamadın değil mi Mary Meredith?" diye tekrar alay etti. *("Alay"ın güçlü bir silah olduğunu bilmiyor değildim tabi mesleğim icabı, ama bu derece?)*

Bi kere daha güldü, gene o şekil pis pis. Alaycı alaycı. Sonra bi durdu, "Artık kendi yoluna gideceksin diye düşünüyorum Mary Meredith" diye ekledi. (Aa!niye gitsin?) Sonra, elindeki (mumları yanan) o üç kollu şamdanı merdivenin iyice karanlık yukarısına, hayalet'e doğru fırlattı.(hayalet'e şamdan fırlatıyor? Töbe töbe. Buhar bile değil ki o, salak mısın sen?--"uzaylılara taş atmak" dahi çok daha rasyonel bir davranış--) Derken, hoş bir müzik duyuldu. Film müziği. Hani o eski filmlerde herşeyin yoluna girdiğini müjdeleyen o senfonik müzik. Müziği duyunca biz anladık ki sonsuza kadar gitti. *(valla, "sktir et şu uyuzları gel bize yerleş, başımızın üstünde yerin var Mary Meredith" diyesi de gelmiyor değildi insanın, ha)* Müzikle beraber o adam da gülümsedi. Ona nooluyor? Hadi biz müziği duyduk, anladık. Kadın(Mary Meredith)öyle bişey deklare etmedi ki. Sen nereden biliyorsun? Belki kadın yarın tekrar gelecek. Duymadın ki sen. O odanın içinde çalmıyor ki o müzik. Film müziği o!
Tekrar herneyse, arkadaşlar.
Sırf alay ederek, hayaleti rencide ederek, kötü kötü gülerek bir "kötü ruh" u defetmek.
Ben çok mutlu oldum tabi.(naiflikten, basitlikten, sadelikten, masumiyetten)

Ama bilemiyorum tabi bu nereye kadar? On yıl on yıl gitsen gitsen, nereye kadar gidersin?
3 kere gidersin en çok, üç kere daha.
1900'den önce film yok çünkü.

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum.

(film :Davetsiz "The Uninvited"1944)

engin.ergonultas@gmail.com

Cihan Ceylan
Çift uskur'u bile korkutan adam TOTOZ...
ABOO.! ABİ OLMAYAN TUZLU FISTIĞI SİRKELER OLMUŞSUN?! DOST ACI SÖYLER BENCE SENİN ARTIK YATARAK TEDAVİ VAKTİN GELMİŞ TOTOZ ABİ...
Hmmh hmhm.
FİTİ FİTİ
Parmak parkinsonu...
TATİLDE TUTUKLANANLAR
YATERS KELEPÇE YAPIN BÖYLE KOLTUK ALTLARIM HİÇ YANMIYO.
HADİ ZORLUK ÇIKARMA...
Irkçıdan daha beter adam.
ZENCİ S.KMEDEN ÖLMİCEM AGA...
Çift uskur'u bile korkutan adam. TOTOZ.
HMMH DETOKS!
Assktir ineği ayran olarak görüyor.
ABİ DETOKS DEĞİL İNEK O! AYRANA ÇOK VAR DAHA!
K.O
emekli
HİAA! EHES HEIS!
İFF..
OUFF..-TİŞÖRTÜN CEBİNİ ALDI, ARTIK YAŞAMASI MÜMKÜN DEĞİL...
BEKLE! EMEKLİNİN HER ZAMAN SON Bİ NUMARASI VARDIR.
ASLINDA KOSKEP.TEN ALICAN KREDİYİ AYVALIK'TA ÇOK GÜZEL EKİME ELVERİŞLİ TARLALAR VAR...
HAY MINA KOYIM...
VAHOOY! BEN ONU HEP DOLAP SANIYORDUM ÜTÜ MASASI MI OLUYORMUŞ O!?!
Allahım optimis'i dolaplı ütü masasına şaşırıyor mına koyim...
PIRIL PIRIL KOSTÜMÜNDEN ANLADIM! SEN YAZLIK YERLERDEKİ ANİMASYON KORSANISIN. GERÇEK KORSAN DEĞİLSİN VE KÖPEK BALIKLARINA YEM OLACAKSIN AŞAĞILIK ŞAHTEKÂR...
HAKLA ONU WILLY!
ABİ AKŞAMLARI MAYKIL CEKSIN OLUYORUM Bİ İZLESENİZ BELKİ SEVERSİNİZ ?..
Ben de animasyon papağanıyım iyi anlamadı. lar. yırttım.

cihan ceylan

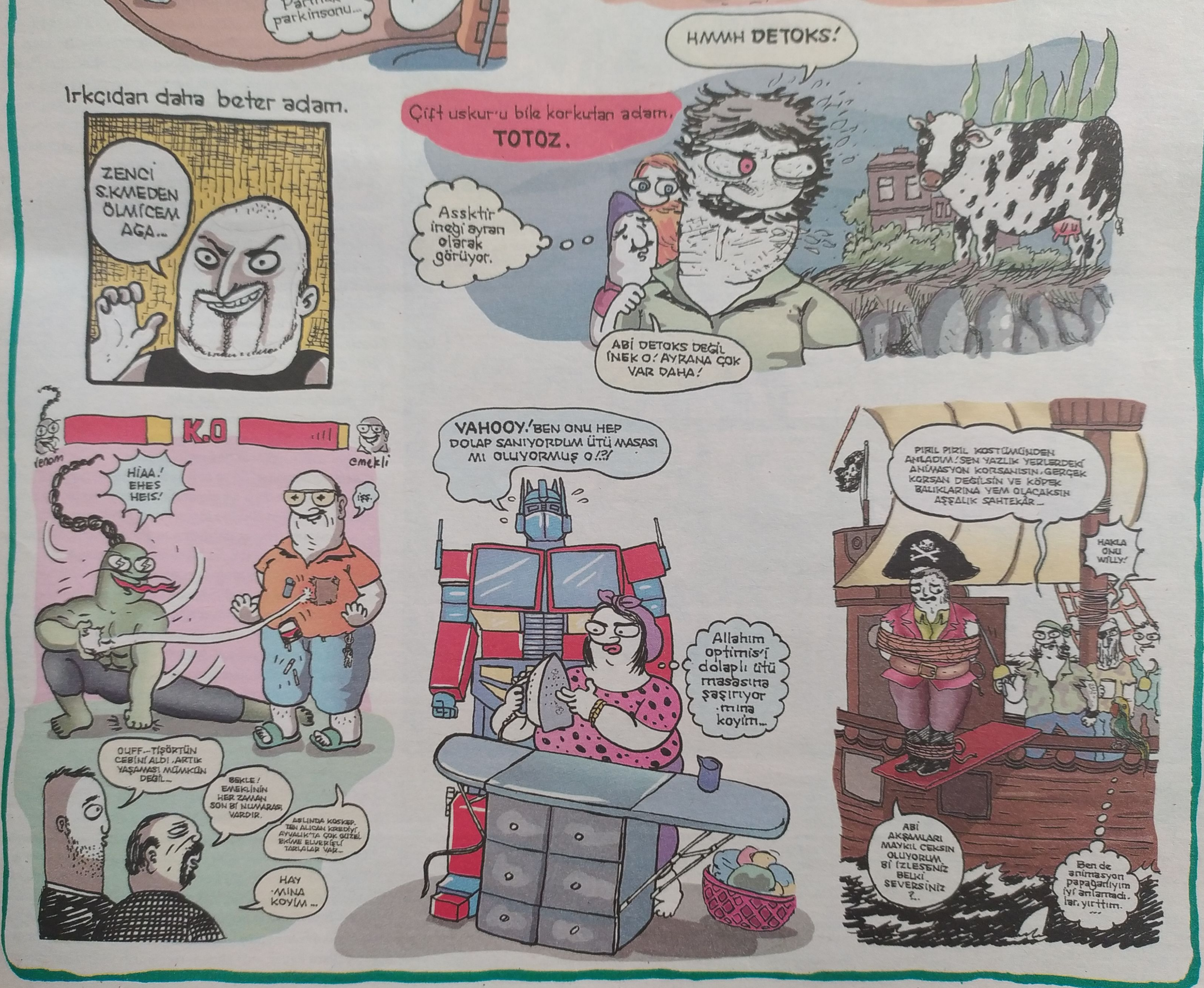
TATİLDE TUTUKLANANLAR

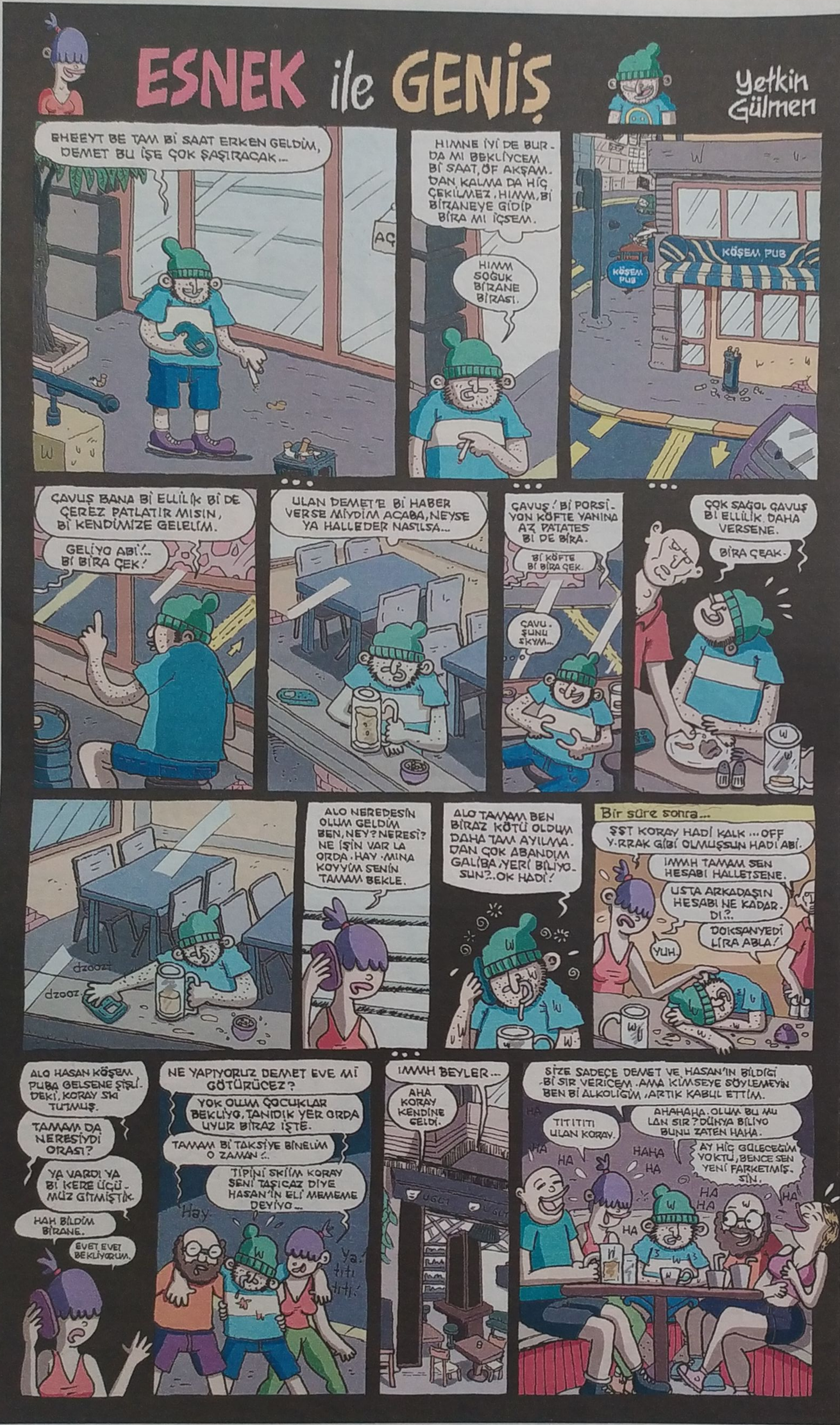

Irkçıdan daha beter adam.

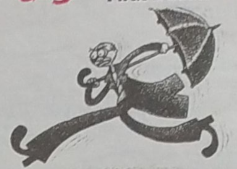

parkinsonu...
HMMH DETOKS!
Irkçıdan daha beter adam.
ZENCİ S.KMEDEN ÖLMİCEM AGA...
Çift uskur'u bile korkutan adam, TOTOZ.
Assktir ineği ayran olarak görüyor.
ABİ DETOKS DEĞİL İNEK O! AYRANA ÇOK VAR DAHA!
K.O
venom
emekli
HİAA! EHES HEIS!
İFF.
OUFF...TİŞÖRTÜN CEBİNİ ALDI, ARTIK YAŞAMASI MÜMKÜN DEĞİL...
BEKLE! EMEKLİNİN HER ZAMAN SON Bİ NUMARASI VARDIR.
ASLINDA KOSKEP.TEN ALICAN KREDİYİ AYVALIK'TA ÇOK GÜZEL EKİME ELVERİŞLİ TARLALAR VAR...
HAY .MINA KOYIM...
VAHOOY! BEN ONU HEP DOLAP SANIYORDUM ÜTÜ MASASI MI OLUYORMUŞ O!?!
Allahım optimis'i dolaplı ütü masasına şaşırıyor .mına koyim...
PIRIL PIRIL KOSTÜMÜNDEN ANLADIM! SEN YAZLIK YERLERDEKİ ANİMASYON KORSANISIN, GERÇEK KORSAN DEĞİLSİN VE KÖPEK BALIKLARINA YEM OLACAKSIN AŞŞALIK SAHTEKÂR...
HAKLA ONU WİLLY!
ABİ AKŞAMLARI MAYKIL ÇEKSİN OLUYORUM Bİ İZLESENİZ BELKİ SEVERSİNİZ ?..
Ben de animasyon papağanıyım iyi anlamadı. lar, yırttım. ...

SU

"kendimi durduracak değilim"

Fırat Budacı

Apartman yaşamında, "kavga eden karı-koca", "aşırı sevişen çift", "pazar sabahı çivi çakmak isteyen adam", "gece yarısı her yeri süpüresi gelen kadın", "zıplayan çocuk" gibi seslere sıklıkla rastlanıyor. Fakat "suyu açıp kapatmayan komşu" benim daha önce rastlamadığım bir tür. Yattığım yerden kesintisiz akan suyun sesini dinlerken kafamda sorular dolaşıyor: Açık musluk nereye kadar kontrol dahilinde kabul edilir ve hangi noktadan sonra başıboş su olarak değerlendirilmelidir? Uzun uzun yıkanan pirüpak bir komşuyla mı yoksa suyu açık unutan bir sorumsuzla mı karşı karşıyayız? Uyarmak amacıyla gidip kapıyı çalsam, olası bir su baskınını önleyerek defalarca teşekkür mü alırım yoksa kapıyı açan bornozlu bir öfkenin kurbanı mı olurum? İşim zor; "oha banyomuza da karışıyorlar artık!" türü bir kalkışmanın öznesi olmak istemem. Biraz daha beklemekte fayda var.

Ellerini yıkarken sabunun yarısını bitiren bir annenin oğluyum ben. Su sesinin hiç kesilmediği, deterjan köpüğünün çizgi film kalitesinde kabardığı, sürekli ovalanmaktan kamaşan banyomuzda küçücük bir kılın, hatta aynadaki su lekesinin bile ahengi bozduğu bir evde büyüdüm. Annem, insan bedenini arındıran duş alma eyleminin bile banyoyu kirlettiğini düşünüyor, suyla suya karşı mücadele vererek sürekli bir savaş durumunda yaşıyordu. Çocukluğumun kakaları klozet gözlemekle geçti. Kakamı bitirdikten sonra, uzun uzun klozeti inceler ardımda en ufak bir iz bırakmamaya gayret ederdim. Kamaşan banyomuzda en zorlandığım eylem ise sümkürmekti. Bir kere sesli sümkürmem mümkün değildi. Burun sesi, annemin seçici algısında alarm sistemini harekete geçiren ve derhal müdahale edilmesi gereken seslerin en başında yer alıyordu. Ses çıkarmayan, basınçsız teknikle lavaboya sümkürdükten sonra sifon gibi bir sistem devreye girmediğinden bütün iş bana kalıyordu. Sümkürme esnasında burundan havanın çıkış yönünü iyi ayarlamazsanız hedefin dışında (farkında bile olmadığınız) izler bırakmanız mümkündür. Bu yüzden sümkürme sonrası kontrol alanımı fayanslara ve yer karolarına kadar genişletiyordum. Yine de ne yaparsam yapayım, benim göremediğim ama annemin titiz gözlerinden kaçmayan bir leke bırakıyordum geriye. Benden sonra banyoya giren annemin bağırarak beni çağırması verdiğim yoğun çabanın boşuna olduğunu müjdelerdi. "Fıraaaat!" diye bağırırdı, "çabuk buraya gel!" Her seferinde lekenin bana ait olmadığına emin olan bir öfkeyle fırlardım yerimden. Birlikte aynadaki su lekelerine ya da ishal kaosu sırasında teharet musluğunun altına gizlenmeyi başarmış kaka lekelerine bakardık. Su lekesinin öfkesi çabuk geçerdi, ama sıkıntı teharet musluğunun altındaysa işler, "Allah canımı alsa da kurtulsam sizden!"'e kadar varırdı. Leke ayan beyan bana ait olduğundan, ne diyeceğimi bilemez bir halde, "Asıl ben öleyim de sen kurtul!" diye karşılık verirdim. Kaka yüzünden ikimiz de ölmek istiyorduk. Ancak ölürsek bu boktan dünyadan kurtulacağımızı düşünüyorduk. Annem ve ben, bağırışarak öfkemize yenik düşerken kaka her zaman kazanıyordu.

Yukarı kattan gelen su sesi kesintisiz devam ediyor. Yine de müdahale için biraz daha beklenebilir. Annem düşünülürse bir insanın bu kadar süre banyoda kalması mümkün. Annem banyoda bir saatin üzerinde kalabiliyordu. O yıllar, susuzluk değil de Afrika'daki açlık revaçtaydı. Karnı şiş Etiyopyalılar aç, ama her gün banyo alan insanlarmış gibi dünyadaki su sorunundan bahsetmiyorduk. Bazen annemin içerde bayıldığını düşünür, kapıyı dinler, ama her seferinde arınmanın devam ettiğini belli eden yaşam belirtileri alırdım. Törenler eşliğinde girdiği banyodan bir ton açık renkte çıkardı. Sürtüne sürtüne bir kat deriyi sıyırıp atıyor, alttan çıkan pempemsi beyaz yeni derisiyle devam ediyordu. Beş altı yaşlarına (yoksa daha da geç yaşlara kadar mı?) annem tarafından yıkandığımdan ben

UYKUSUZ

YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd. : Nuri Açar
GENEL MÜDÜR: Orhan Açar
MÜESSESE MÜDÜRÜ: Cüneyt Aydın

Grafik: Utku Coşkun, Kerem Pişkin, Murat Cengiz
Kaligrafi: Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler
Halkla İlişkiler: Songül Yoldaş
Ofis Sorumlusu: Selami Yamak

Adres: Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamson Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat.1 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619
Baskı: İleri Matbaacılık ve Yayıncılık Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: Yurtiçi: 190 TL Amerika: 120$ Avrupa: 80€ Uzakdoğu: 120$
IBAN Numaralarımız: Garanti Bankası
TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Haftalık Mizah Dergisi | 18 Ağustos 2016 | Sayı: 468

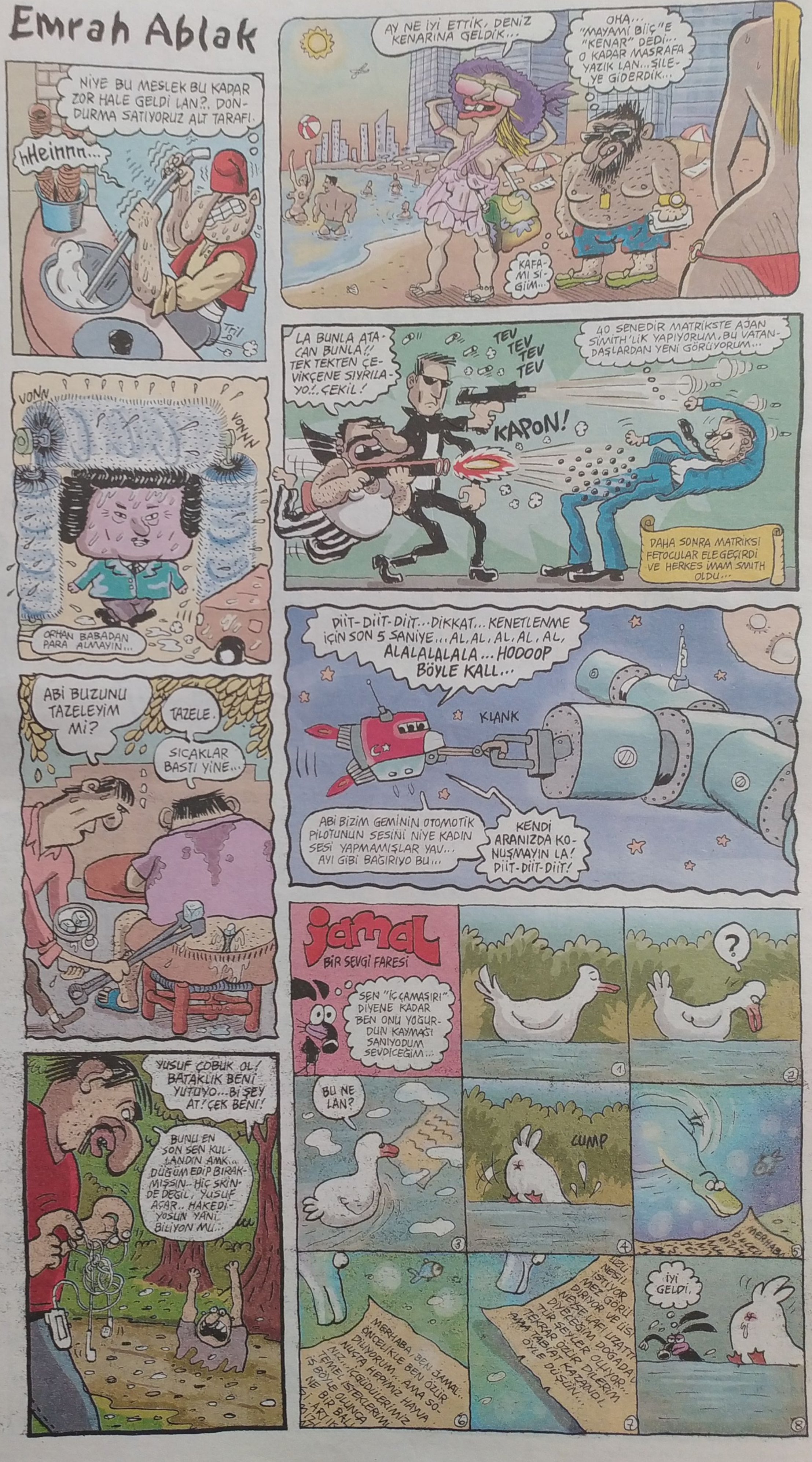
Haftalık Yaygın Süreli Yayındır

de bembeyaz bir çocukluk yaşadım. Annem tarafından çitelene çitelene yılan gibi deri bırakıyordum. Kafama sürtülen (paketinden yeni çıkmış) köşeli Hacı Şakir zulmünü dün gibi hatırlıyorum. Lif diye bir aksesuar olmadığından örme banyo bezleriyle devam ederdi zulüm. Sokakta oynarken kir bedenimin derinlerine kadar işlediğinden sürte sürte beni yok etmeye çalışırdı. Ardından kalan kısmımı giydirir ve beni yıkarken kirlendiğini düşündüğünden kendi arınma törenini başlardı. Yukardaki, annem gibi biri olabilir mi, diye düşündüm. Yeni taşındıklarından kim olduklarını bilmiyordum. Modern dünyada her gün duş alındığından suyla geçirilen süre epey kısalmıştı, ama annemin türünden birisi hâlâ direniyor olabilirdi. Eğer üst kata (tepeme) böyle biri taşınmışsa, (geçmiş banyo travmalarım yüzünden sürtünmeyi tamamen kaldırmış ve duş zamanını iyice azaltmış biri olarak) yaşadığım tam bir ironiydi.

"Üst kata kim taşındı?" diye sordum karıma. "Üniversite öğrencisi bir kız," cevabını alınca sürtünme teorim bütünüyle çöktü. "Tanıştın mı?" diye sordum. "Bir kere asansörde karşılaştık," dedi. "Nasıl biri, güzel mi?" diye sorgulamaya devam ettim. Dudaklarını bükerek, "Yani… bakımlı…" dedi. Demek güzeldi. Karım, bana "güzel" dememek için sıfatı bir alt kademeden seçiyordu. İnsanoğlu böyledir. Asıl düşüncesini çeşitli nedenlerle saklamak için sıfatlarla oynar. Mesela "sevimli" kelimesi: Aslında güzel bulmadığımız birisi hakkında bizden olumlu yorum beklendiğinde, gerçek düşüncemizi ifade etmekten çekinmek ve yalan söylememek arasında bocalarken bir kurtarıcı gibi sarılırız "sevimli" kelimesine. "Nasıl bakımlı?" diye

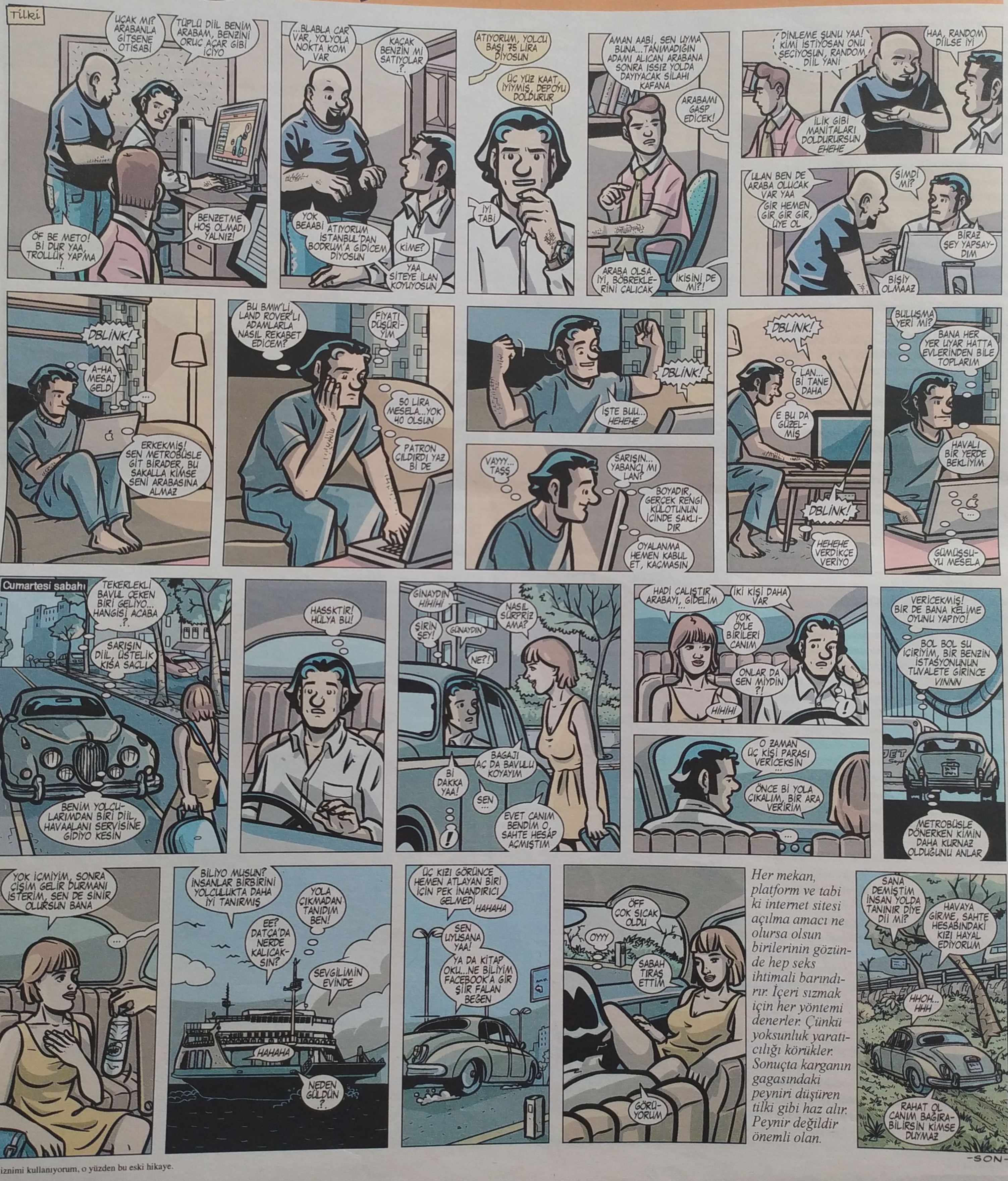

üsteleyince, "Bakımlı işte, ne bileyim ben!" diyerek odadan çıktı karım. Demek ki gerçekten güzeldi. Su güzeli! Tavana baktım. Su sesi hâlâ devam ediyordu. Genç ve güzel bir kadının, annemin şiddetinde yıkanması mümkün olmadığına göre, suyla başka bir oyun oynanıyordu yukarıda. Küvet mi dolduruyordu acaba? Eğer suyu açık unutup gitmediyse neden olmasın? Güzel bir kadın neden küvet doldurmasın? Bence çok hoş! Hollywood'tan bildiğim kadarıyla, bu tip banyo seanslarında güzel bir kadın her an kolunu ya da bacağını köpükten kurtararak havaya kaldırabiliyor, sürtünmek yerine okşar gibi hareketlerle ilerleyerek çok estetik görüntüler verebiliyordu. Karımdan aldığım haberle bir anda kaka izleri, su lekeleri, sürtünmeler ve Hacı Şakirlerle dolu geçmişimi unutup başka hayallere daldım. Küveti dolduran güzel kadının ayağa kalkıp havluya uzandığı anlarda karım içeri girerek, "Banyoya girmeyecek miydin sen? Kalksana, napıyosun burda?" dedi. "Baksana sürekli su sesi geliyor, suyu açık mı unuttu bu kız acaba?" diyerek üst katı işaret ettim. "Yok canım küvet falan dolduruyordur, hadi gir artık, sonra banyoda işim var benim," diye üsteledi karım. "Oh ne ala, dünyanın yarısı susuzluktan kırılırken millet küvet keyfi yapsın…" diye söylenerek banyoya girdim. Sürtünmeden, ovalanmadan hızlı ve modern bir duş alıp çıktım. Çocukluğumdaki banyolar yüzünden yüzey gerilimim epey fazlaydı. Sanırım artık kir tutmuyordum. Hızlı bir duş bana yetiyordu.

OTİSABİ®

YAZAN-ÇİZEN
Yılmaz Aslantürk
www.otisabi.com

Yıllık iznimi kullanıyorum, o yüzden bu eski hikaye.